

Thích

Contents

Thích	1
1. Tiến Phủ	1
2. Lọt Vào Mắt Xanh	5
3. Tử Sĩ	8
4. U Hoan	12
5. Diệt Môn	16
6. Mũi Gai Cuối Cùng	21

Thích

Giới thiệu

Tất thấy là "Thích" - Trên cánh tay mỗi thích khách đều khắc chữ này, nó chẳng giống như hình xăm mà chính nổi cảm hờn đả' ăn mòn thành chữ. Nhược Nghiên ở Chu công phủ mỗi lần nghe nhắc tới chữ đo'?, trong tâm dường như mọc gai.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich>

1. Tiến Phủ

1. Giáng Thần

Kế hoạch này tên là "Thích".

Tất thấy là "Thích" - Trên cánh tay mỗi thích khách đều khắc chữ này, nó chẳng giống như hình xăm mà chính nổi cảm hờn đả' ăn mòn thành chữ. Nhược Nghiên ở Chu công phủ mỗi lần nghe nhắc tới chữ đo'?, trong tâm dường như mọc gai.

- Bảy người, đã bảy người rồi. Người nào chết cũng thảm liệt. Bị thảm và khốc liệt tới mức khiến cho nàng không cách gì nhắm mắt bịt tai ngó lơ được. Nếu không, nàng hẳn là một nữ nhân rất hạnh phúc.

Trong ba ngàn hồng phấn nơi Chu công phủ, công hầu su'ng ai' người-i na'—o nh'it? Đ'p: là— Nhược Nghiên.

Nam Xương thành phôi—n hoa phong vận, nhưng mỗi bận tổ chức đua thuyền tranh giải*, giữa nơi náo nhiệt từng bừng nhất, người nào được chú ý hơn cả? Đáp: Vải—Nhuộc Nghiên.

Gia—nàng mới chỉ vừa đôi—, nàng có thể vì tất cả những thu?— hoa ấy mà vui sướng và hài lòng chăng? Nhưng năm nay, nàng hai mươi tuổi rồi, nữ nhân hai mươi tuổi— đã chín chắn—m. Nàng đang nhìn đắm—m vào trắng mây hồng—lướt qua phương trời phía tây. Ở tuổi này, nàng đã hiểu rằng cảnh phú quý tốt đỉnh quanh mình vốn liên lạc đời đời với nỗi bất an.

Nỗi bất an thậm chí đã mọc nhánh quanh khóe mắt nàng - khóe mắt bên trái. Ở nơi ấy, thời gian vô tình vừa mới hằn lên một nét mảnh mai.

Từ ngày vết hằn bất an đó hiện lên, ánh mắt Nhuộc Nghiên lại đượm thêm một phần mị lực của nữ nhân đã chín mùi. Nàng lúc đầu còn chưa biết loại mị lực đó từ đâu mà có. Sau khi đã ôm trọn về mê đắm này rồi, nàng mới chợt hiểu rằng: Nàng không muốn, thật lòng không muốn nó.

Nàng họ Tô, công hầu đặt cho nàng tên riêng là Giáng Thần”**.

Tô - Giáng - Thần, tên đẹp một cách u uẩn, nào nùng, người cũng đẹp một cách nào nùng, u uẩn.

2. Thích khách thứ tám

Khi mũi gai thứ tám đâm tới, Tô Giáng Thần muốn tránh cũng không tránh nổi.

Mắt nàng thấy mũi kiếm giống như gai độc, nhằm thẳng vào yết hầu của mình mà đâm tới. Thanh âm giao chiến đinh đinh đang đang vang bên tai, nhưng chúng tựa hồ chỉ để làm nền cho một kiếm đó thôi. Kiếm này là lời nguyện rửa oan nghiệt nhất của tất cả sự hỗn loạn chung quanh, không ai bảo vệ được cho nàng, bởi vì kiếm đó - trời lên khỏi địa ngục, căn nguyên từ cừu hận.

Một kiếm phát xuất từ lòng đất, trước khi nó phóng ra, Tô Giáng Thần đang nghỉ chân ở "Cát Lão trà phòng" nơi ngoại thành. Nàng đang nâng tách trà Bích Loa Xuân. Đôi môi son được Chu công hầu nhất mực tán thưởng giờ đây đang chum chum một vòng khe khẽ thối ra làm lá trà trong tách xoay tròn xoay tròn.

Sắc trà xanh biếc, tựa mảnh trời xuân.

Ngoài nàng ra còn có hai kiểu phu nghỉ ở cổng, sáu người hầu ngồi bàn bên phải, hai khoái đao hộ vệ đứng phía bên trái, một thị nữ đang xếp gọn lá bùa mà nàng mới thỉnh về sau khi dâng hương ở Cẩm Nghiệp tự.

- Rốt cuộc nàng đã khấn khứa ước nguyện gì, không ai quan tâm mà cũng không ai biết được.

Những khách uống trà khác cũng trông thấy Tô Giáng Thần của Chu công phủ ghé chân lại đây, nhưng không ai dám đến gần. Đôi ba kẻ nhàn rỗi đứng xa xa ngắm nhìn, Cát lão nhân cười mồm mím đứng bên nồi nước sôi sùng sục trên bếp, đứa cháu mười bảy tuổi tên Tiểu Tái của lão đang chế củi bên cạnh. Ngoài cổng mới trồng một cây bạch dương nho nhỏ, cây hãy còn bé, dưới gốc toàn là đất mới.

Lúc đó trời vừa hừng sáng, đêm qua Tô Giáng Thần nghỉ tại Cẩm Nghiệp tự - gia miếu của Chu công phủ. Mọi thứ sao mới mẻ quá đổi, sinh khí tràn đầy, cây bạch dương mới trồng cũng thế.

Kiểm phát xuất ngay tại gốc bạch dương ấy, mảnh đất mới tung lên, mũi kiếm lộ ra trước tiên rồi tiếng đinh đinh đang đang vang lên không ngớt, đám người bên mình Tô Giáng Thần đồng loạt chịu một trận mưa ám khí dày đặc tấn công. Sau đó, thanh kiếm ấy nhắm nàng mà đâm, bàn lật, ghế đổ, đao kiếm chạm nhau tóe lửa. Kiếm ấy trực chỉ Tô Giáng Thần, đâm thẳng, tuyệt không dừng lại.

Đúng vào lúc đó, Tô Giáng Thần cảm thấy mọi thứ quanh mình phẳng phất đều ngưng đọng lại - Đây là mũi gai thứ tám! Khi mũi gai này xuất hiện, tất cả tốt đỉnh vinh hoa vây ráp quanh nàng như thế, như thể tan biến hết. Loáng thoáng âm thanh đôi bông tai và ngọc bội đụng đưa chạm vào nhau do làn kiếm phong ập tới. Mọi thứ tựa hồ trở nên thật chậm rãi, chậm rãi. Mỗi hiểm nguy ẩn tàng dưới lòng đất cuối cùng đã lộ ra. Tô Giáng Thần cười khổ, đây là số mệnh - số mệnh đã an bài, nàng phải là nữ nhân bồi táng theo chính cái vinh hoa tốt đỉnh ấy.

3. Cát lão nhân

Nếu không nhờ Cát lão nhân, chiếc cổ ngọc ngà mỹ lệ ưu nhã kia ắt hẳn đã bị xuyên thủng một lỗ rồi.

Tựa như cành hoa bị bàn tay ác độc bẻ gãy - có ai xao lòng tiếc thương cho giọt máu nhỏ xuống từ sinh mệnh của đóa hoa ấy chẳng?

Tô Giáng Thần lòng sầu dạ khổ, tự nhủ: Ta không muốn! Tại sao lại bắt ta bồi táng theo mớ phú quý này chứ? Trường vinh hoa này đâu phải do ta lựa chọn, không phải. Ta chẳng qua chỉ nhờ dung mạo xinh đẹp thôi, chẳng qua chỉ ngẫu nhiên bị Chu công hầu nhìn vừa mắt thôi, chẳng qua chỉ là hầu gia ưa thích ta, thế thôi. Lẽ nào tất cả đều là sai lầm của ta?

Nàng thầm cười cay đắng: Trong kiếp sống này, ta đã bị chỉ định sẵn phải đóng vai một nữ nhân yếu đuối, mỹ lệ và thụ động rồi. Ta làm gì có quyền lựa chọn, hoàn toàn là cõi đời đã chọn lựa ta. Điều duy nhất mà ta có thể chọn là - không động lòng trước mọi thứ đã chọn ta, trước nẻo vinh hoa đã vô tâm vô ý chọn ta, trước Chu công hầu vì háo sắc mà chọn phải ta, trước con tạo khéo trêu người làm cho quyền thế nghiêng trời chọn đến ta. Điều duy nhất ta có thể làm chỉ là: Không, động, lòng.

Mọi người đều nói ta là nữ nhân luôn cất giấu những tâm sự riêng, nhưng nào có ai hiểu được rằng, ta dấu lìa xa ngã phong trần, ngẫu nhiên hãm mình vào phú quý, nhưng vẫn tận sức giữ cho tâm không một vết nhơ nào?

Chẳng một vết nhơ nào.

Sau đó, trước mắt nàng bỗng bùng lên một bông hoa đang sôi sùng sục, một đóa thủy hoa, tạo thành từ nước sôi còn bốc khói, đột nhiên bị hắt ra. Trong màn nhiệt khí nóng bỏng ấy, mũi gai đã bị chặn đứng lại.

Cát lão nhân đã tạt nguyên một nồi nước sôi lớn, ở vào đúng thời khắc quyết định.

Chỉ cần một chớp mắt ấy thôi! Hộ vệ của Tô Giáng Thần liền phát động. Những đợt công kích khác đã dừng lại, đám trợ thủ đã nhিপ nhàng ẩn khuất, chỉ còn lại một mũi gai này. Đây là một kế hoạch hoàn chỉnh, mọi nẻo đều được toan tính kỹ càng nhưng thứ chẳng thể tính đến chính là nồi nước sôi của Cát lão nhân. Do vậy đám người kia đã triệt thoái nhưng mũi gai này bị giữ lại, giữ lại đúng nơi mà lẽ ra y phải đắc thủ.

Khoái đao hộ vệ của Chu công phủ là hảo thủ ngàn người chọn một. Mũi "gai" này biết rằng bản thân mình không còn cơ hội. Y cười thắm, hồi kiếm, một kiếm này - nhằm đúng.... Cát lão nhân mà phóng tới.

4. Người không có mặt

Cát lão nhân đã chết, ông chết thật là thanh thản.

Ông là một người tốt, sự thanh thản này có phải vì trước khi chết ông đã cứu được một người chẳng? Hơn thế, còn là một nữ nhân mỹ lệ.

Thích khách ấy giết ông rồi, cùng sáu thị vệ đánh nhau một trận. Sự phản kích trước khi lâm tử của y cực kỳ anh dũng, một hơi chém chết ba thị vệ Chu công phủ, cuối cùng bị một khoái đao hộ vệ của Tô Giáng Thần thừa cơ xuất thủ.

Một đao, chỉ một đao, thích khách ấy bị xé toạc từ vai xuống lưng - chịu vết thương như vậy chỉ còn đường chết.

Trước khi chết, thích khách này nở một nụ cười quái dị với Tô Giáng Thần rồi y liếc qua đứa cháu của Cát lão nhân đang chế củi bên cạnh bếp lò, giờ đây sợ đến cứng người lại.

Sau đó, y dồn hết sức lực vào một chưởng sau cùng, đánh lật nhào một nồi nước khác trên bếp đang sôi nghi ngút. Nồi nước sôi này đổ ập lên mặt y, khói trắng mù mịt, nhất thời chẳng còn thấy bóng dáng y đâu nữa.

Khói tan, một thị vệ lật mảnh vải đen che mặt người này ra. Gương mặt y sưng rộp méo mó, tấm vải tựa hồ không gỡ nổi. Lật ra rồi cũng không thể nhìn rõ khuôn mặt đó như thế nào.

Thị vệ vén tay áo y lên, trên cánh tay cơ gân đã co lại lộ rõ có xăm một chữ "Thích"!

Vẫn là "Thích", thích khách thứ tám rồi, vẫn là một kẻ không có mặt.

Mũi "gai" thứ tám y như trước, là một người không có mặt.

5. Công hầu nổi giận

Chu công hầu nộ khí bùng bùng.

Chu công hầu nổi giận, chính là chư hầu nổi giận. Chư hầu nổi giận thì chín họ phơi thây, máu trải trăm bước.

Đây đã là mũi gai thứ tám rồi, trong đó ba mũi nhằm vào Chu công hầu. Chu công hầu phòng bị chu toàn nhưng ba mũi gai ấy lấy đi của lão năm hộ vệ, mà họ đều là hảo thủ cả. Năm mũi còn lại đâm vào ái thiếp, ngựa quý, cỗ vật, và người mà công hầu yêu quý.

Trong đó, Cổ Ngoạn các nơi cất giữ cỗ vật bị một mối lửa thiêu sạch, ở đấy chứa toàn những vật trân bảo Chu công hầu thích nhất. Còn lúc mà danh mã "Đích Lư" bị giết là khi sáng sớm, trong tàu ngựa, Chu công hầu chính mắt trông thấy cái đầu của con ngựa yêu.

Kẻ giết ngựa mạo danh làm một phu xe, tả hộ vệ của Chu công hầu bắt giữ y ngay tại trận nhưng y đã kịp ném lên mặt mình một nắm độc sa.

Chất độc thực là lợi hại, khuôn mặt y bị biến thành lỗ chỗ như một cái sàng.

Do vậy mà thích khách này không thấy được dung mạo.

Kẻ thiêu cháy Cổ Ngoạn các trước khi lâm tử dùng lửa để thiêu hủy chính khuôn mặt mình.

Cho nên thích khách này cũng không thấy được dung mạo.

Kẻ giết Dương Liễu Lâu, người được Chu công hầu ưa thích, đã dùng nước cường toan phá hủy dung mạo khi bị hãm trong vòng vậy.

Thảm nhất chính là ba thích khách hành thích Chu công hầu. Họ đều là cao thủ, họ cũng không thành công, nhưng họ đổi máu của mình để khiến cho Chu công hầu hoảng kinh. Chu công hầu vốn muốn bắt sống, nhưng trước khi chết bọn họ đều dùng chủy thủ phá nát khuôn mặt chính mình, trong đó còn có một người dùng kiếm để tước gọt đi diện mục.

Tình cảnh ấy khiến cho Ngô Ngộ Thanh, kẻ chấp pháp dưới trướng Chu công hầu vốn nổi tiếng nhẫn tâm là thế đã phải núp vào trong bóng tối, hai chân run lấy bầy.

Đây là dạng thích sát gì vậy? Cừu hận thế nào đây? Kẻ bọn họ muốn giết là Chu công hầu, giết không được lão, cũng phải hủy hoại hết tất cả những gì lão ta ưa thích.

Chu Chu công hầu làm sao không giận dữ được?

Sao không giận được ?

- Đương nhiên là nổi trận lôi đình!

Lũ ác quỷ từ lâu đã bị trấn áp dưới sự phú quý tốt đỉnh, quyền thế nghiêng trời của lão ta muốn tạo phản . Chính chúng nó!

Trong cơn phẫn nộ, Chu công hầu trước tiên thăng chức cho hộ vệ tổng quản của Chu công phủ, gã có công trong mấy phen sóng gió vừa rồi, lại cách chức chủ quản hình phòng vì tội đồn hèn khiếp sợ, cuối cùng là trách mắng tên đầu mục phụ trách thu thập tin tức, rồi giết luôn hữu vệ Vương Nhan hộ giá bất lực.

Chu công phủ lập tức chấn động.

Công hầu nổi giận!

Lão còn làm một chuyện nhỏ nữa, chính là cho cháu của Cát lão nhân - Tiểu Tái - vào Công hầu phủ làm đương sai cho biệt viện của Tô Giáng Thân. Lão đáp ứng lời thỉnh cầu của nàng bởi Cát lão nhân có công bảo vệ cho nàng mà bất hạnh thân vong, chỉ còn lại đứng người cháu này.

Nhớ đến Tô Giáng Thần, tâm lý đang ngả nghiêng của Chu công mới cân bằng được một chút. Đây là một nữ nhân thật thú vị. Dù là tôn quý như công hầu nhưng muốn tìm được người như thế cũng không hề dễ dàng.

Đây chính là cơn giận của một chư hầu.

Lão khiến cho toàn bộ Nam Xương thành đều biết, Chu công hầu đã động nộ!

Chú thích

Thích” - 𡗗 : Có nghĩa là Thích khách, là mũi gai và là hành động đâm tới.

* đua thuyền tranh giải: nguyên thể là ”tái chu đoạt phẩm” (𡗗: 𡗗 𡗗 𡗗, phẩm ở đây nằm trong phẩm tiêu - 𡗗 𡗗 ! nghĩa là giải thưởng), một lễ hội truyền thống ở tỉnh Quảng Đông, nhân dịp tết Đoan Ngọ (5/5 Âm lịch, còn gọi là ngày giết sâu bọ). Đây thực chất là một cuộc thi đua thuyền rồng giành giải thưởng, tuy vậy như các cuộc thi thuyền rồng ở nước ta, nó còn mang rất nhiều ý nghĩa tinh thần khác. Trong truyện, ý tác giả nói là ở những dịp thu hút đông đúc người đến xem nhất, người ta luôn chú ý nhiều nhất tới Nhược Nghiên.

** Giáng Thần: Giáng có nghĩa là sắc đỏ, Thần có nghĩa là môi. Cái tên này tạm dịch là ”môi hồng”.

2. Lọt Vào Mắt Xanh

1. Nữ nhân với hai tên gọi.

Công hầu giận dữ, Giáng Thần cô quạnh.

Thiết kỵ tung hoành, cổng son khép chặt.

Chu công hầu có hiểu thấu sự cô quạnh của Tô Giáng Thần không?

Không.

Vậy thì ai là người hiểu được? Có ai hiểu được? Trong ánh trăng miên man như nước này, có ai biết đến tâm sự miên man như nước của ta chăng?

Tô Giáng Thần trầm tư dưới ánh trăng.

Tô Giáng Thần mang hai cái tên, một là Giáng Thần - ”Giáng Thần, Giáng Thần” - thanh âm của Chu công hầu vang lên tại hoa sảnh mỗi buổi dạ yến, khi màn mây liêu xiêu rủ xuống, nơi ca vũ vừa chớm mê man, trong đám hồng nhan yếu điệu, từng tiếng từng tiếng một gọi tên nàng. Lão sủng ái nàng. Hai chữ ”Giáng Thần” này đi đôi với sự ngưỡng mộ của đám người quanh nàng, cùng sự đổ kỵ của bao nét chau mày. Người trong Chu Công Phủ phục tùng nó, người dân thành Nam Xương ngưỡng vọng nó. Chừ vui rượu thấm lưu linh ,bờ mi nhạ khói đưa hình sóng tan.

Chỉ có điều không ai chú ý tới là nét say đắm lòng người theo sau những đợt sóng lăn tăn đó.

Dường như chẳng ai thấy được ẩn ước đằng sau cái mặt mỉm cười quyến rũ của Giáng Thần là cả một vẻ trầm tĩnh rã rời.

Cũng chẳng ai thấy được cái kiêu kỳ rã rời của vẻ trầm tĩnh đó.

Chỉ có điều cái tên kia từ lâu rồi không còn ai gọi đến nữa - Tô Giáng Thần khẽ thở dài.

”Giáng Thần, Giáng Thần!”

Tiếng Chu công hầu vang vọng trong khi cá nước mê say, khi gối chăn diên đảo.

Tô Giáng Thần chỉ lẳng lặng mà nghe - lão không biết, vĩnh viễn không thể biết rằng, lúc đó, trái tim nàng bình thản và lạnh lẽo như thể lão đang gọi tên một nữ nhân nào khác vậy.

Một nữ nhân mười ba tuổi vào phủ, được lão phái thầy dạy dỗ thành ca vũ song tuyệt. Sau đó lão ngẫu nhiên gặp nàng, giữ nàng lại một đêm, rồi đến sự ngạc nhiên ướm át khi tái ngộ, được ban cho cái tên "Giáng Thần" rồi lại được cấp riêng một tòa biệt viện.

Mộng rã rời lầu cao cửa khóa, hoan ái tàn màn rủ dề mê *. Chu công hầu sau cơn hoan lạc cực đỉnh đã ngủ say, tiếng ngáy đều đều khe khẽ. Lúc này, Tô Giáng Thần mở to mắt, mở căng mắt, từ đầu chí cuối đều mở căng mắt. Hai người thường lên giường vào buổi trưa, nàng thường mở to mắt như thế cho tới lúc mặt trời lặn.

- Nữ nhân tên gọi "Giáng Thần" ấy lại là nàng ư? Nàng tự hỏi. Nơi tận đáy lòng, nàng nghe thấy bản thân mình đã từ lâu bị giam cầm, chưa từng được phóng thích đang thổn thức; cô bé mười ba tuổi chưa từng có cơ hội lớn lên kể từ năm đó giờ đang khóc.

Thế là, trong cái đêm tĩnh lặng ấy, cạnh gốc liễu bên ngoài vườn hoa, nàng phong phanh áo mỏng đón ngọn gió sớm lạnh lạnh, nàng mới có thể nỗ lực nghe thấy trong cõi mơ hồ một lực lượng heo hắt đang thì thầm cái tên còn lại của mình: "Nhược Nghiên, Nhược Nghiên..."

Gió lại thổi tới, nàng không nghe được tiếng kêu gào: "Nhược Nghiên, Nhược Nghiên..."

Hai giọt nước mắt của Tô Giáng Thần rơi xuống.

Rơi giữa tiếng gió se sắt hắt hiu.

2. Tiểu Tái

Con người của Tiểu Tái cũng như cái tên hắc, không có gì nổi bật.

Nhưng đây là do bạn chưa nhìn kỹ thôi, bạn nhìn kỹ rồi sẽ thấy, hắc là một thanh niên mười chín tuổi, chiếc mũi nhỏ xinh như trẻ con, bờ môi đơn độc, cặp mắt trong mát, lông mày hơi xéch lên..

Bạn sẽ nhìn thấy một vẻ đẹp.

Đó là - nét đẹp của cốt cách.

Nét đẹp trong cốt cách.

Nhưng nếu cứ nhìn sâu thêm?

Tiểu Tái được phân làm công việc trồng hoa và quét tước trong biệt viện của Tô Giáng Thần. Từ khi hắc đến, hoa không tươi thắm hơn nhưng lá non thỏa sức sinh sôi. Chim không kêu nhiều hơn, nhưng bay lượn thật linh động. Gió đang mơn man qua kẽ tay hắc. Hắc rất ít nói, nhưng gió sợ hắc tĩnh mịch nên cố ý chơi đùa với hắc, lay động tà áo, xới tung đầu tóc. Trên lông mày hắc, gió quét lên sắc núi.

Đây là một thanh niên cô độc. Chẳng mấy chốc, người trên kẻ dưới đều có ấn tượng tốt về hắc, bởi vì hắc là một kẻ trầm mặc, lại chẳng phiền nhiễu ai bao giờ.

Mười chín tuổi không còn là tiểu hài nữa rồi.

Người như vậy trong Chu công phủ đâu có mấy.

Do vậy, Tiểu Tái biến thành một làn gió không ai trông thấy. Ai cũng biết có hắc nhưng đều không rõ hắc ở đâu. Mọi người không thấy hắc đáng ghét, thậm chí còn có phần ưa thích, nhưng chẳng mấy ai nói gì về hắc.

Tiểu Tái trú tại biệt viện của Tô Giáng Thần.

Tòa viện này gọi là - Lê Hoa Viện.

3. Tiếc thương, như một con sâu bò mãi vào đáy tim một nữ nhân.

Tô Giáng Thần xem Tiểu Tái như tiểu đệ đệ. Dẫu sao thì gia hắc liều chết là để cứu nàng.

Thăm thăm trong tâm tư nàng là niềm cô độc nên rất tình nguyện nhận người tiểu đệ đệ thế này.

Nếu không, đêm đó nàng cũng không vào nhà trồng hoa.

Khi nàng bước vào nhà trồng hoa, màn trúc như những chiếc sàng rây trải ánh trăng bạc đều đặn lên khắp phòng, rồi lại được hồn hoa bóng lá điểm hình lốm đốm.

Tiểu Tái đang ngủ say và ngủ ngoan, tấm chăn đắp lên thân hần thật ngay ngắn, đúng là một tiểu đệ ngoan ngoãn. Lúc này, Tô Giáng Thần mới trông thấy một bàn chân hần nhô ra ngoài chăn.

Bàn chân dưới ánh trăng.

Tô Giáng Thần muốn đắp chăn che cho hần, bàn chân lạnh rất dễ cảm mạo, nhưng rồi nàng dừng người lại.

Bàn chân này thật nhỏ nhắn, yếu ớt, thật sạch sẽ, thanh nhã nhô ra nằm đó. Một ngón chân khẽ nhếch lên, cổ chân phía trên cũng gầy đanh như vậy. Nó trắng nhợt lộ hần ra ngoài chăn như muốn nói điều gì, làm rung động nơi sâu thẳm nhất trong lòng Tô Giáng Thần.

Một giấc mộng trẻ thơ?

Tô Giáng Thần chợt thấy tim nhói đau.

Tiếc thương, như một con sâu bò mãi vào đáy tim một nữ nhân, tìm nơi mềm mại, yếu ớt nhất để cắn một nhát.

Không ai có thể tránh được, hướng chi là nữ nhân.

Đau nhói đấy, mà lại có chút ẩn ý hạnh phúc.

* Tỉnh mộng rồi lâu cao cửa khóa, hoan ái tàn màn rủ dề mê (Mộng hậu lâu thai cao tỏa, hoan tỉnh liêm mạc dề mê): Tiểu Đoạn lấy từ câu đầu bài từ của Yến Kỷ Đạo (æ"?ă! é?) làm theo điệu Lâm Giang Tiên (ă, 'æ±xă») rồi sửa" chút xiu.

Nguyên thể:

æc|ă?}æY¼ă?°é«Ũé?ĩ¼Ré&é ă, Ũă¹"ă½}ă~ă¬

ă}»ă¹'æŨYæ?"ă?'æ?Yæ¶ă¬

è?½è'±ă°ç9¬ç«9ĩ¼Ră¾@é:"ç!"ă?Réđ~ă¬

è@°ă¾ă°?èŨ9ă è§?ĩ¼Ră, ¼é!?'ăĴ'ăç½èĩđă¬

ç?µç?¶ă¼|ă, 'è'ç:æ¬?ă¬

ă½æ¶æŨ}æS S"ĩ¼Ræ:¾ç&§ă½©ă°ă½ă¬

Hán Việt:

Mộng hậu lâu thai cao tỏa, tửu tỉnh liêm mạc dề thù.

Khứ niên xuân hận khước lai thì.

Lạc hoa nhân độc lập, vi vũ yển song phi.

Ký đắc tiểu bình sơ kiến, lưỡng trọng tâm tự la y.

Tỳ bà huyền thượng thuyết tương tư.

Đương thì minh nguyệt tại, tăng chiếu thả vân quy.

Tạm dịch thơ:

Mộng rã rồi lâu cao cửa khóa, rượu tỉnh rồi màn rủ lất lay.

Lòng hận mùa xuân năm trước.

Hoa rơi mình ta đứng, oanh yến lượn thành đôi.
Nhớ lúc xưa lần đầu gặp gỡ, đôi tim như tơ lụa mỏng manh.
Dây tỳ bà lên lời tình tự.
Khi ấy trăng chiếu tỏa, chiếu cả vạt mây bay.

3. Tử Sĩ

1. Thây người là gai

Thích khách đó bị khiêng vào trong Chu công phủ.

Sáng sớm, gia nhân Chu công phủ mở cổng lớn của ngoại viện liền trông thấy y đứng trước cổng, hình dong phiêu phất trong sắc trời loang lổ mờ đục.

Mặt y cũng mờ đục như vậy.

Y nói: "Ta đến đưa thư."

Gia nhân của Chu công phủ vội vàng đi bẩm báo. Sau đó, một gia nhân khác lưu lại ở cổng trông thấy y lôi ra một viên thuốc màu xanh rồi nuốt lấy.

Sau đó, y đứng cứng đờ không nhúc nhích.

Khi thị vệ Chu công phủ ra mời y vào, y vẫn bất động, không nói nửa lời.

Đến khi thị vệ cẩn thận sờ nắn thân thể y mới phát hiện ra cơ thịt y đã cứng đờ. Đây là loại độc được gì vậy? Lại còn có loại độc tính mãnh liệt đến thế sao! Chỉ trong nháy mắt khiến cơ thịt người ta cứng đờ, còn người - thì đã chết đứng rồi.

Tư thế chết đứng đó có thể do tâm ý không cam chịu cùng lòng thù hận.

Vì vậy y được khiêng vào trong Chu công phủ, đặt ở Bách Trượng sảnh bên trong Thiên Hộ Môn.

Ở Bách Trượng sảnh, sắc mặt Chu công hầu cũng đã tái xanh.

Đây là mũi gai thứ chín rồi. Chiến thư mà cai gai thứ chín này mang đến chỉ có mấy câu mơ mơ hồ hồ: Mãnh hổ Đông Sơn ăn thịt người mãnh hổ Tây Sơn không ăn thịt người mãnh hổ Nam Sơn không ăn thịt người mãnh hổ Bắc Sơn ăn thịt người. Không dài đầu, không lạc khoản * Chu công hầu không hiểu, Uất Trì Bối đứng gần bên cũng không hiểu, không ai hiểu cả. Thích khách này mặt dầu đã xám xanh nhưng là kẻ đầu tiên thấy được dung mạo.

Nhưng dung mạo lại xanh.

Xanh tới mức như không có mặt mũi.

Chu công hầu nổi giận, rút bội kiếm ra, đâm ngay một nhát lên thi thể.

Tổng quản Công hầu phủ là Uất Trì Bối đột nhiên kêu lên: "Cẩn thận!"

Nhưng đã không kịp rồi, một kiếm đâm xuống, thân thể thích khách tung tóe máu xanh. Chu công hầu sững người, vô thức tránh sang bên, lấy tay áo che mặt. Uất Trì Bối chột thốt: "Hắn đã uống Hối Thiên Cửu Ngũ Hoàn Dương Tán!"

Lời nói vừa dứt, bất thành linh thích khách thứ chín này nghiêng đầu cắn vào chân Chu công hầu, răng ngấp sâu trong thịt.

Chu công hầu hét lên một tiếng đau đớn, vội vàng rút chân lại. Chân lão lúc rút về không ngờ kéo theo cả hai hàm răng mà thích khách đã cắn sâu vào thịt.

Thích khách như thể chẳng biết đau, tung mình nhảy lên, rút thanh Công Hầu kiếm vẫn còn đang cắm trên người, một kiếm đâm thẳng về phía Chu công hầu.

Mắt y nhắm thẳng, tay nhắm thẳng, chân cũng phóng thẳng tới, không ai có thể hình dung được độ nhanh của kiếm. Chu công hầu tiếp được nhưng lão không dám tiếp. Lão giết hàng ngàn hàng vạn người, tru di cửu tộc nhưng chưa từng trông thấy thích khách là xác chết sống dậy từ địa ngục thế này bao giờ. Lão tránh đi. Kiếm ấy quá nhanh, đâm thẳng vào tim một thị vệ đứng ngay sau. Thị vệ đó không kịp kêu lên tiếng nào, mặt đã xanh lè, trúng độc, độc lan đi còn nhanh hơn cái chết!

Mặt thích khách lại chuyển sang phơn phớt trắng.

Uất Trì Bối đột ngột xuất thủ, một chưởng bổ thẳng xuống thiên linh cái của y, xương đỉnh đầu của thích khách thứ chín nát vụn, thần tiên cũng khó lòng cứu được. Nhưng lúc này Chu công hầu cảm thấy một cơn tê ngứa từ chân lão lan lên trên, lão có cảm giác như mặt mình cũng biến thành xanh nốt.

Uất Trì Bối cắt phăng ống quần, ghé miệng hút độc nơi vết thương ra. Y thấy thân hình Chu công hầu đang run lên nhè nhẹ, cái lão sợ không phải là độc.

Mà là oán hận.

Lòng oán hận đủ để bỏ mình làm thí thích chỉ để cắn lão một nhát!

2. Đường Môn và nhãn thuật

"Hồi Thiên Cửu Ngũ Hoàn Dương Tán" này thuộc về Đường Môn.

"Loại độc dược này thế gian hiếm gặp, ngay cả người ở Đường Môn cũng chẳng mấy khi dùng. Bởi nó ngoài việc làm cho người phục dược chết ngay lập tức ra thì chẳng dùng được vào việc lớn. Nhưng phương pháp giết người của Đường Môn quá ư phong phú, điều họ mong muốn nhất là khiến cho kẻ đó phải sống dở chết dở."

"Nhưng khi loại thuốc này kết hợp nhãn thuật Phù Tang, cùng với Đại Bi thiên định, sẽ sinh ra một tác dụng kỳ dị."

"Dùng phép quy tức của nhãn thuật Phù Tang phong trụ miệng, mũi, mắt, thân, ý của người đã uống Hồi Thiên Cửu Ngũ Tán cộng với một chút Hoàn Dương Hoàn, thì người dùng thuốc lập tức chết đi. Nhưng dấu hấn chết đi, vẫn còn một ý niệm bất tử - đó là ý niệm hấn nghĩ tới nhiều nhất, quan trọng nhất và cảm hận nhất trước khi dùng thuốc."

"Do vậy, thi thể người đã uống Hồi Thiên Cửu Ngũ Hoàn Dương Tán tuyệt đối không có khả năng cử động. Thuốc này gặp máu là phát động, làm thúc đẩy ý niệm cuối cùng trước khi chết của hấn."

"Sau một kiếm của ngài, được tính phát tác. Sau khi phát tác người chết còn có một chút xú sinh cơ, tức là chỉ còn một cơ hội thích sát, chỉ một nhát thôi."

"Nhưng lần thích sát này có kèm theo cả độc dược. Loại độc dược này quá mức bá đạo, người uống thuốc này buộc không được nói năng gì trong ba tháng, vô tình vô dục, để tu luyện đại định thiên lực, cơ hồ không ai chịu hao phí khí lực lớn như thế để âm mưu ám sát một người."

- Uất Trì Bối nói đến đây, trong mắt trong lòng bỗng thấy trống rỗng mênh mang. Gã cùng Chu công hầu khởi sự bình dân tay trắng nên hiểu hơn ai hết rằng "Chu Công Phủ" đường hoàng khí thế này thực ra được xây trên một đồng xương trắng, bên dưới phú quý hào hùng là một vùng xương trắng vương vãi.

Nhưng đã mười chín năm rồi, từ mười chín năm về trước, sau khi Chu công hầu mưu sát Lưu Kế, đối thủ cuối cùng của lão, trường phú quý này càng ngày càng thịnh. Phú có thể ép người, quý có thể trấn tà, để tòa phủ đệ này giữ được sự đường bệ uy nghiêm bọn gã đã sớm áp trụ vĩnh viễn lũ oan hồn tà quỷ. Toàn bộ oán thù trước đây đã bị vùi sâu chôn chặt, bạch cốt giờ đều mục ruỗng chẳng còn chi.

Nhưng, bộ xương nào của mười chín năm trước vẫn chưa tan rửa, lại từ địa phủ xuất hiện ở đây?

"Sơn trung tử sĩ, tử sĩ tam thập"

Câu nói muốn quẹo lưỡi này chính là tin tức mà đầu mục Lệnh Hồ Vu thu thập được sau sự kiện tên thích khách thứ chín.

- Sơn trung tử sĩ là cái gì chứ?

- Tử sĩ tam thập là cái gì chứ?

Nơi chứa bạch cốt u u ám ám. Ba mươi dặm bên ngoài Chu công hầu phủ chẳng phải có một dải hoang sơn sao? Trên núi giờ đây mọc lên một mảng gai góc, một mảng gai dại.

Nghe nói đó là cứ điểm của tam thập tử sĩ.

3. Đơn thuốc

Chu công hầu không sợ độc bởi vì cánh tay trái của lão, Tổng quản Uất Trì Bãi là một chuyên gia dùng độc.

Lão cũng không sợ ám toán bởi vì cánh tay phải của lão, đầu mục do thám Lệnh Hồ Vu là cao thủ ám sát.

Lần này lão trúng độc không nhẹ. Uất Trì Bãi kê một đơn thuốc cho căn bệnh Nhất Khẩu Oán Độc này: Một phiến Không Tâm Thảo, Ngũ Vị Tử mười tiền, Cam Thảo chín lá, Ba Kích Thiên một vị, nhịn ăn mười ngày, kiêng mọi ham muốn. Khi uống thuốc vào bụng đau như xé, cứ mười ngày một liều, chín liều thì xong.

Trong khi đó: Kỵ ánh sáng, kỵ ăn mặn, kỵ thất tình, kỵ chuyện phòng the.

Phải ba tháng mới đủ.

Chu công hầu có thể kỵ được hết. Lão lạnh lùng nghĩ: Đại định thiên lực, nhãn thuật, độc được Đường Môn... chỉ ba thứ đó thôi, bọn ba mươi tử sĩ này đã không thể coi thường được.

Chẳng qua, hắc hắc, dựa vào một chút đó mà muốn đánh đổ ta, chỉ là mộng hão!

Đáng sợ là câu nói tiếp theo của đầu mục do thám Lệnh Hồ Vu. Gã xem xét bức thư tử sĩ kia mang đến rồi nói: "Thư này không phải đưa cho công hầu đâu."

Chu công hầu ngạc nhiên.

Lệnh Hồ Vu cười lạnh nói: "Hắn dùng cách này để truyền tin cho nội gián. Có thể bọn chúng không có cách gì để liên lạc với nội gián bởi vì dùng phương thức nào cũng đều tồn tại kẽ hở, sẽ nguy hiểm cho nội gián, vậy nội gián hẳn vô cùng quan trọng đối với bọn chúng."

"Do vậy, hẳn lựa chọn phương thức truyền tin tráng liệt này. Tin tức kiểu như vậy, chỉ cần là người trong Chu công phủ chắc chắn phải biết được, tên nội gián ấy cũng không thể không nghe."

"Hắn sẽ hành động theo kế hoạch vạch sẵn từ trước. Vấn đề là - chúng ta tựa hồ vĩnh viễn không cách nào xác định được nội gián là ai."

Chu công hầu vừa nghe vừa cau mặt. Lệnh Hồ Vu mang tới một con bồ câu trắng, chân nó treo một ống rỗng, lòng ống vừa đủ chỗ nhét một cuộn giấy mỏng. Xem ra nhiệm vụ của con chim này đã chấm dứt khi bị Lệnh Hồ Vu bắt được. Gã không thèm tóm được tin tức tình báo, chỉ có thể chặt đứt tuyến truyền tin này thôi.

Lệnh Hồ Vu nói: "Bồ câu này nuôi trong phủ."

Chu công hầu chậm rãi nhận lấy con bồ câu, trầm tư giây lát rồi mười ngón tay dụng lực không chút do dự, lão chỉ dùng lực rất nhỏ, vừa đủ để bóp chết con chim.

Sau đó lão nói: "Bất kể là trong phủ ngoài phủ, nhà trước nhà sau, thêm cả nội ngoại ba mươi bốn viện, cùng với văn võ cửu đường, từ ngày hôm nay, toàn bộ loài có lông vũ đều -"

"Giết hết!"

4. Cuộc trồng hoa

Trong Chu công phủ đã không còn tiếng chim kêu.

Lê Hoa Viện chìm trong sự tĩnh lặng.

Tâm tư của Tô Giáng Thần lại càng tĩnh lặng hơn nữa. Trời sắp vào thu, Tiểu Tái vào phủ vừa được nửa năm, con chim anh vũ nơi hành lang được huấn dạy cho nói ba chữ "Tô - cô - nương", một đôi bạch hạc đập cánh tập múa, ngay cả lũ vịt trời ngoài viện cũng đã quen với việc được Tiểu Tái cho ăn.

Nhưng chỉ trong một giờ đồng hồ, sau khi Chu công hầu hạ lệnh, tất cả đã không còn gì nữa.

Nhớ lại ngày hôm ấy, nàng có việc phải tới tòa nhà chính, vừa hay trông thấy Chu công hầu bóp chết con chim bồ câu và cả chút ánh sáng cuối cùng trong mắt nó nữa.

Đó là ánh mắt đau thương, vô vọng, rúm rỏ.

Tô Giáng Thần khi về liền gục mình trên giường nước nỡ khóc thầm. Nàng không cứu được nó, không cứu được nó! - Cái ánh mắt ấy dường như là nét nhạo báng cuối cùng với thế giới này, một lòng thuần khiết, một lòng trẻ thơ, một vòng bay lượn, một vòng mộng mơ, đã chấm dứt, chấm dứt như vậy.

Còn cái bàn tay to lớn ấy, từng vuốt ve cổ nàng, ngực nàng, eo nàng, nhũ phong của nàng, cứ nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, xiết chặt con chim.

Lão chẳng phải đã nói rằng nhũ phong của nàng cũng là một đôi bồ câu nhút nhát sao? Nàng vừa nghĩ đến điều này là cảm thấy toàn thân run lên. Chúng là một đôi bồ câu, trên đầu còn có một đôi mỏ đã cứng lên vì bị kích thích, - nhưng nó không mổ thoát ra khỏi sự nhào nắn của bàn tay quyền thế, bàn tay số phận đang ngày càng gia tăng áp lực được.

Tô Giáng Thần nhớ lại tình thế khi nàng vừa mới vào phủ.

Lúc ấy, nàng vừa trồng xong một vườn hoa, rất tốt tươi, tươi thắm hơn những luống hoa khác. Năm ấy Tô Giáng Thần mười ba tuổi, nàng mới vui vẻ làm sao, yêu đời làm sao. Mỗi đêm, vườn hoa ấy đều nở ra những ngọn lửa xinh tươi, rất đẹp, rất diễm lệ, ngay cả Chu công hầu cũng rất thích thú.

Nàng lúc đầu hoài nghi miếng đất này có gì bí mật, dưới lớp đất này nhất định phải có bảo vật chi đó. Đến một ngày, nàng lặng lẽ dùng một chiếc cuốc nhỏ để đào đất lên.

- Đào xuống ba thước, toàn là xương trắng!

- Cửa đột nhiên bị mở toang!

Tô Giáng Thần kinh sợ: "Ai đó?"

Là Chu công hầu. Lão vỗ vỗ lên má nàng: "Mĩ nhân ơi, ba tháng tới đây ta không thể tới chỗ nàng được. Trong ba tháng ấy ta buộc phải kể chuyện phòng the, nàng chắc sẽ tỉnh mạch lắm."

Trong mắt lão ẩn chứa vẻ cười cợt. Đây là nữ nhân do lão nuôi dưỡng, lão yêu thích nàng, tự hào, sủng ái nàng hơn những kẻ khác. Bọn họ từng trải qua biết bao lần hoan lạc dâm mê, nàng chính là vật sẵn bị lão chinh phục được. Chu công hầu mỉm cười nghĩ vậy, nhưng nhìn ở góc độ khác, dưới vẻ cười cợt là sự cao ngạo. Ba tháng, sau ba tháng lão có thể đã giải quyết hết tất cả. Phú quý vẫn là phú quý tột đỉnh - nhưng còn bạch cốt, có ai từng nghe nói tới xương trắng sống lại chưa?

5. Trong núi

Trong núi, có người đang tổ chức họp kín. Một cuộc bàn bạc bí mật nơi rừng rậm che trời, gai góc ngập đất.

"Nợ đã đòi rồi?"

Một lão nhân gật đầu.

"Đòi được hay không còn phải xem ý trời nữa."

Hai mươi mấy người đều ngược đầu lên nhìn trời.

Trời đất bất nhân, coi vạn vật tựa chó rơm, nhưng, ông hãy mở mắt ra nhìn một lần được không? Chỉ một lần này thôi.

"Lão cừu đã thành công chứ?"

Một lão nhân gật đầu: "Hắn là một hảo hán tử, ngạnh hán, trước khi chết còn cắn Chu công hầu một nhát, đến răng còn cắm vào chân Chu công hầu."

"Đây là loại độc buộc cơ thể phải kiêng kỵ, vậy trong ba tháng Chu công hầu phải tránh nữ sắc, không thể làm chuyện phòng the được."

"Chúng ta cần chính là điều này."

Giọng nói khô cứng, vô cảm, không đặc điểm, chỉ có một đường thẳng tắp, đó là hận.

Đó là một mảng gai trên núi.

Là sơn trung tử sĩ, tử sĩ tam thập!

* Đài đầu, Lạc khoản: Đài đầu là nơi đề tên người nhận, hoặc chức danh tôn kính như Trương tiên sinh, Lý đại hiệp,... Lạc khoản là nơi ghi thông tin của người gửi, có thể chỉ là báo hiệu đã kết thúc, nếu là tranh vẽ thì Lạc khoản là nơi để đề tên bức vẽ.

4. U Hoan

1. Tạc đạn trong nhà bếp

Trong Chu công phủ, thứ gì cũng lớn.

Đến ngay cả nhà bếp cũng lớn.

Không lớn thì làm sao cung ứng được cho thực khách ngàn người, hồng phần một đàn, tời tở vô số, chủ nhân xa xỉ được?

Cả Nam Xương thành đang xôn xao bàn luận, cơ hồ người người đều biết biến cố đến với Chu công phủ, nếu không thì chẳng có gì lại kiểm tra rau trái xuất nhập quá hà khắc như thế. Chẳng có gì phải tận mắt trông thấy quá trình từng con heo sống bị giết mổ như thế nào, chẳng có gì mà đến cả cái giếng Thanh Thủy Nguyên cũng phải phải thị vệ hàng nhị phẩm ra canh giữ.

Nhưng không ai dám nói ra.

Mọi người phải tắt đèn đi rồi mới nói, hạ thật thấp giọng để nói, sợ sệt sệt sệt nói, hưng phấn nói rằng: Nhà bếp đã bị nổ tan tành rồi.

- Hơn nữa lại còn nổ ngay trong nồi cháo hạnh nhân mang cho Chu công hầu vào giờ Dần.

Tiếng nổ không lớn nhưng cũng chẳng nhỏ, cả phủ đều nghe thấy. Sau đó, Chu công phủ khắp nơi kinh động, tòa phủ tối mờ mờ nặng trĩu trĩu, ngay vào lúc trời tối nhất nên không biết được là có bao nhiêu địch nhân tiến đánh.

Không ai tin được rằng cơ ngơi của Chu công phủ lại có thể rung động.

Giả như núi Thái Sơn sập xuống còn có người tin - nhưng không ai tin rằng nền đất của Chu công phủ lại chấn động.

Việc đó lý nào lại xảy ra bởi vì Chu công hầu thân rộng trăm trượng, tay ôm chín châu, trên thông Thiên tử, dưới phục bách tính. Không thể như vậy được.

Đợt tập kích này đã bị đẩy lùi.

Nhưng hôm đó, gia nhân trong Chu công phủ đều là đi trong nội viện vững chãi, bước trên nền gạch lát vàng, tuần tiểu trên cây cầu cẩm thạch trắng, hay lãng xăng dưới cái biển đề bốn chữ lớn "Thành Đồng Vách Sắt" đều cảm thấy mặt đất trơn trợt như sóng.

Bọn họ chỉ là thuyền con trên sóng, sóng quá lớn mà thuyền mới bé làm sao.

2. Tương nhu

Tô Giáng Thần rất sợ sệt.

Ba ngày sau, lần tập kích thứ hai vào Chu công phủ diễn ra, Lê Hoa biệt viện lạnh lẽo vắng vẻ lạ lùng.

Tuyệt không tiếng động - nội viện thâm u nhưng Tô Giáng Thần vẫn cảm giác được.

Bởi vì - sự tĩnh lặng, toàn thân nàng chợt sững lại.

Lúc này, có tiếng vân bản * vang lên.

Người khác không hiểu chữ nàng làm sao không hiểu hàm nghĩa đặc biệt của tiếng vân bản đó. Tay nàng lơ lửng, chiếc bát ngọc trong tay rơi xuống nền hành lang, vỡ nát.

Sau đó, nàng cả người run bắn.

Nàng lại nhớ tới lúc đối mặt với thanh kiếm nơi Cát Lão trà phòng. Những ngày ấy nàng luôn nằm mộng, cơn ác mộng vĩnh viễn, mơ thấy cả Chu công phủ rung chuyển, mơ thấy mình mọc đôi tuệ nhãn đáng sợ nhìn thấu cả quá khứ tương lai của Chu công phủ, nhìn thấy bên trong những căn phòng tăm tối, vật trên mặt đất, dưới lòng đất, đến cả gian mật thất u ám khóa kín bao tội ác và khủng bố - đường ngầm ở nội đường, tất cả đều thật như nhóp; còn dưới lòng đất xương trắng từng lóng từng phiến hỗn độn, dày đặc, rữa nát, giờ đang run rẩy đứng lên, đang lay động cả tòa Chu công phủ vững như tường đồng vách sắt kia.

Có một cơn phản nộ, có một nỗi oán độc muốn phá tung mặt đất để trời lên.

Nàng thường thét lớn một tiếng rồi thức dậy, nắm áo mà run - sự phú quý tột đỉnh này sắp sụp đổ rồi, còn nàng, nàng chỉ là một trong những vật bồi táng mà thôi. Người đời sau chỉ coi nàng như cái xác diêm lệ giống Đắc Kỷ, Bao Tự, có thể còn chẳng được như họ, có thể đến cái tên cũng không lưu lại được - nghĩ đến đây nàng không khỏi lạnh run.

Nàng không sợ chết.

Nàng sợ sự trống rỗng - sợ đã sống hai mươi lăm năm rồi mà không vẫn hoàn không!

...chiếc bát rơi xuống vang lên âm thanh trong trẻo, trên mặt đất tóe ra nhiều cánh. Một đôi tay chắc chắn, dẻo dai vươn ra từ phía sau ôm lấy nàng, không cho nàng tránh né, trao cho nàng sự an ủi lớn lao. Không hiểu sao, cánh tay ấy mang lại cho nàng sự an toàn và tin tưởng.

Thân thể Tô Giáng Thần đang run lên mạnh mẽ đã dần dần yên định. Nàng từ từ quay đầu lại, xem ai lớn gan tới an ủi nàng - là Tiểu Tái.

Trong bóng tối gương mặt hắn như phát ra ánh sáng - thực ra hắn không chỉ là một tiểu đệ đệ thanh nhã, không chỉ đầy tú khí, hắn còn rất dẻo dai, như cánh tay vươn ra của hắn. Tô Giáng Thần dường như lần đầu tiên quen biết chàng trai này. Trong mê trường loạn lạc, trời đất lung lay, sa mạc khô kiệt, nàng và hắn như đôi cá vùng vẫy trong cuộc lữ thứ nuôi sống nhau bằng chút sức lực cuối cùng.

3. Vây tập

Lần vây công thứ hai là như thế.

Trong nháy mắt, tất cả đều thay đổi, đại ti điều Trần Trung khi đang mua thực phẩm ở chợ thì bị một đao cắt đứt cuống họng, kẻ giết gã là một tên đồ tể bán thịt.

Đồng thời, Khoái Thối Trương Vân sau khi qua lại với tên chủ quỹ của một cửa hàng vàng hai ngày, cuối cùng đã kiểm chứng được sự nghi ngờ của mình - y chính là "Sơn Trung Nhân".

Một chiếc nhẫn vàng đã vĩnh viễn khảm vào trong óc gã, khiến gã chẳng kịp nói năng gì.

Gia miếu Cảm Nghiệp tự của Công phủ xây ở ngoại thành đã chìm trong biển lửa. Nơi đây thờ cúng bài vị tổ tiên mấy đời của Chu công hầu, vậy mà có kẻ dám đốt sạch. Đúng là trời sắp rồi!

Thảm liệt nhất là trận đánh trước cổng Chu công phủ. Trong một khắc, mấy tên phu khuân vách đang nghỉ chân và đám bán mì sợi bên kia đường đột nhiên đồng loạt rút đao.

Bọn họ vừa rút đao ra đã giết liền sáu tên thị vệ canh cổng.

Thị vệ đánh trả, bọn họ cũng phải lưu lại hai thi thể.

Sau đó, bọn họ rút lui!

- Tất cả sự việc diễn ra ở cùng một thời gian nhưng khác địa điểm. Sau đó, toàn bộ nhân thủ đều triệt thoái, triệt thoái có kế hoạch. Người của Chu công phủ phản ứng nhanh là thế mà cũng trở tay không kịp.

Nhưng vẫn có một người bị đuổi kịp.

Người đó vung đao cứa cổ tự vẫn.

Người của Chu công phủ kinh sợ xanh mặt!

4. Thân thể không run, tâm can lại động

Tô Giáng Thần không muốn nghe những chuyện đó, thế nhưng tin tức cứ liên tục lọt vào tai nàng.

Bởi vì không ai thấy cần phải dối gạt nàng.

Nàng là nữ nhân công hầu ưa thích nhất.

Dẫu công hầu cần kiêng kỵ đàn bà trong ba tháng.

Nhưng sau ba tháng đó, nàng vẫn là nữ nhân công hầu ưa thích nhất.

Mọi người đều muốn lấy lòng nàng. Trong mớ hệ thống rối ren nhằng nhịt này, cách thức lấy lòng một người nào chính là cung cấp thông tin cho người đó.

- Bởi vì cảm y ngọc thực nàng chỉ vươn tay là có nên trong thời khắc này nàng càng cần thiết thêm nhiều tin tức.

Những tin tức ấy làm Tô Giáng Thần sợ, kinh sợ. Giờ đây người nàng duy nhất tín nhiệm chỉ có tiểu đệ đệ mà thôi.

Nhưng Tiểu Tái không còn là Tiểu Tái ngày trước nữa.

Hắn đang nghe nàng kể lại mọi chuyện, sự cứng rắn, sáng suốt, và lãnh tĩnh của hắn càng thêm phần kiên định. Hôm đó, cuối cùng thì Tô Giáng Thần cũng đã lần đầu tiên thổ lộ cho người khác chuyện đào được xương trắng giữa vườn hoa. Người khác ấy chính là Tiểu Tái. Nói xong, Tô Giáng Thần thấy mình nhẹ nhõm hơn nhiều. Bí mật này bấy lâu nay nàng càng nuôi dưỡng trong lòng càng thấy sợ hãi, nhưng nói ra rồi tâm tư nhẹ nhõm hơn nhiều.

Lần đầu tiên nàng nói nhiều như vậy với người khác. Thiên ngôn vạn ngữ chôn sâu trong lòng nàng. Trong bấy nhiêu năm, nàng nhìn thấy, nghe thấy, nhưng giả vờ không nhìn thấy, không nghe thấy, thậm chí còn sợ trong mộng mình sẽ nói ra những gì mình từng nhìn, từng nghe. Những thứ dầm máu, dơ bẩn, thô cứng ấy nàng vĩnh viễn không thể nào tiêu hóa được, cuối cùng nàng đã tìm một người để nói hết ra.

Công hầu ưa thích nàng, nhưng nàng hiểu rõ lắm, công hầu chỉ ưa thích nữ nhân, đắm đuối với lụa là, ca vũ, mỹ tửu, và âm nhạc mà thôi.

Chứ không phải một nữ nhân biết nhìn biết nghe.

Nàng hiểu rõ điều đó, cho nên nàng mới có thể được sủng ái lâu đến thế.

Khi nàng nhắc tới những chuyện này, Tiểu Tái luôn nắm chặt tay nàng. Bao nhiêu năm rồi, cuối cùng nàng cũng đã lần đầu tiên cảm thấy có một con người bên cạnh nàng, đang nghe, đang lắng nghe, đang bầu bạn, đang thở than, đang chăm chút từng nhịp thở của nàng.

- Một người đơn độc, chỉ một người thôi thì không cách nào xác định được mình có còn sống hay không.

Trừ phi nàng biết rằng có một người khác đang chú tâm nghe từng nhịp thở của mình.

Và hắn đang chăm chú lắng nghe.

Mỗi lần nàng kể lể, giải bày đều càng ngày càng lâu hơn, kéo dài tới ba giờ liền, kéo dài tới tận bình minh. Mỗi lần Tô Giáng Thần đều run lên nhẹ nhẹ, Tiểu Tái lại dùng đôi tay gầy chắc của hắn ôm ấp nàng.

Nhưng đến một ngày, Tô Giáng Thần phát giác thân thể nàng không còn phát run nữa.

Trái tim nàng đã bắt đầu run rẩy.

5. Ám sát công hầu

Hôm ấy, vào lúc sáng sớm, trời vừa chớm đông.

Trên đỉnh tòa tháp chuông của Nam Xương thành bỗng dựng lên một cây cột cờ.

Cột cờ treo tấm vải trắng.

Trên tấm vải chỉ có bốn chữ: Thích sát công hầu!

Bách tính thức giấc sớm hôm đó nhìn thấy đều có cảm giác như ngực mình bị giáng một quyền nặng nề.

- Thích sát công hầu!

Trường thích sát này đã tới cực điểm. Tám lần trong ba tháng.

Mỗi lần đều không giống nhau.

Ba mươi tử sĩ đã phơi thây hết mười ba rồi. Nhưng không ai biết lần thích sát tiếp theo của bọn họ sẽ ra sao, phát xuất từ đâu.

Những huyền ảo, ồn ào trong Nam Xương thành đều đã lắng xuống, phồn hoa rực rỡ đã chìm trong giấc ngủ mê man, người người đang đợi một chung cuộc, trong thành biến thành màu trắng tang tóc.

- Dưới trời màu trắng đục chỉ còn những mầm sống màu xám xám, những bóng người xám xám bước đi trên đường phố đen mờ.

Trên con đường đen mờ, có căng một tấm vải trắng, trên tấm vải chỉ có mấy chữ đậm đặc - Thích sát công hầu!

6. Đau, hãy nhẹ nhàng thôi

Chuyện tấm vải trắng đó Tô Giáng Thần đương nhiên cũng biết.

Sau khi nghe tin, nàng quay về viện.

Cảnh chớm đông trong viện cũng toàn là một màu trắng đục, cây cối trụi lá, cảnh khô gầy guộc.

Nàng đi theo lối nhỏ lát đá sỏi trở về nhà, mọi vật trong nhà tinh khiết, sạch sẽ mát lạnh.

Thị nữ không ở luôn trong viện bởi Tô Giáng Thần vốn ưa thích thanh tĩnh. Nàng gây một lò hương, những muống dùng hương để tách rời thế sự, dường như mọi thứ trong thế giới hỗn độn này đều là giả dối. Chỉ trong hương khói bình bình nàng mới tách mình ra khỏi thế giới bên ngoài.

Tô Giáng Thần bước vào trong nội thất, khép cửa lại. Nàng cũng không biết cái gì là chân thật nữa. Nàng đang nằm yên trên giường thì chợt nghe tiếng gõ cửa.

Nàng thoáng ngạc nhiên rồi phát hiện ra, tiếng gõ ấy như tiếng gõ lên trái tim mình, "Bình bình, bình bình". Nàng thậm chí còn có thể hình dung ra những ngón tay đang gõ lên cửa.

Nàng đứng dậy, bước tới bên cửa: "Ai đó?"

Không nghe tiếng trả lời, trên khung cửa chạm hoa thoáng thấy bóng người hắt lên lớp giấy dán. Bóng người đó giống như Tiểu Tái, Tiểu Tái thanh mảnh, vững chãi, kiên định, Tiểu Tái trong mộng tưởng.

Nàng tựa vào cửa, nàng không thể mở, cũng không dám mở.

Nàng thấp giọng nói: "Đi đi!"

Nhưng âm thanh nghẹn ngào yếu ớt - một ngón tay nhẹ nhàng chọc vào, chọc thủng lớp giấy, ngón tay chân thực vô cùng chọc thẳng vào.

Tô Giáng Thần nhìn ngón tay ấy, trong lòng như nước lũ phá bờ - Đây là thực, ngón tay này là thực, nàng chẳng sợ gì thế giới hỗn loạn này nữa, tất cả đều không còn ý nghĩa gì với nàng nữa, nhưng ngón tay thon dài, mang theo hơi ấm và cô độc ấy là có thật.

Cửa mở bởi vì ngón tay ấy đã xuyên qua lớp giấy trên cửa rồi. Tình yêu có khi chỉ là một nhát đâm nhẹ nhàng đó thôi. Tô Giáng Thần nằm trên giường, y phục không còn. Mùa đông trắng sữa, tất cả thật lạnh, thật lạnh, lạnh nhạt nhòa, lạnh thêm chút nữa thì tất cả đều thành như hư ảo.

Nhưng, hắn thì nóng.

Hắn rất nóng, hắn tụ sức nóng vào một điểm, những muồn lay tỉnh hoặc làm nàng tan chảy ra, vật ấm nóng cứng cõi ấy xuyên vào trong vùng hư không trắng sữa của nàng, giống như một giọt máu nhòe nhoẹt trên cánh hoa bách hợp, sắc hồng lập tức thấm vào, lan tỏa - nàng rung mình, sự ấm áp ấy tan ra, chảy đến từng khớp xương, len lỏi khắp cơ thể. Dầu nàng từng trải, nhưng sức nóng này và những lần chăn gối trước không giống nhau. Không còn là một phần thân xác chết cứng nữa mà là tinh thần, là sức sống, là một luồng máu nóng trôi chảy bên ngoài những lần gối chăn khô khan, những phú quý vô vị.

Tô Giáng Thần thấy trái tim mình cũng ấm lên.

- Nàng đã sống lại rồi.

Nàng ôm lấy Tiểu Tái, nàng thích những động tác hỗn loạn ấy! Yêu hắn, vì hắn đã trao cho nàng niềm hạnh phúc thăm sâu.

Nhìn nhau - sinh tử hư nhiên,

Uyên ương chấp cánh thần tiên đầu màng!

* Vân bản: Là một pháp khí trong chùa, có hình đám mây. Bản là một tấm, còn vân là đám mây. Có quy luật "Thần tam quỷ tứ", trong lễ cầu gô ba tiếng một, ở tang lễ gô bốn tiếng một.

Nó còn tác dụng báo đến giờ trai phạt (bữa ăn chay), hoặc dùng như kếng, cồng để tập hợp mọi người.

Trong truyện muốn nhắc tới tác dụng với quỷ hồn của vân bản.

5. Diệt Môn

1. Gieo tình cừu

Sức nóng của chất độc.

Tô Giáng Thần rã rời tới tả, sức sống cứ ngùn ngụt chảy ra, Tiểu Tái phủ phục trên mình nàng cũng đang đau khổ run rẩy nhẹ nhàng, dường như vừa mới hoàn thành một sứ mệnh.

Sự run rẩy ấy kèm theo một tia nóng ấm phun ra. Nàng cảm thấy có hạt mầm gì đó gieo trồng trong thân thể mình, làm đời sống nàng từ giây phút này trở nên chân thực. Nhưng lại có một nỗi lo sợ không tên khiến nàng ôm lấy Tiểu Tái. Hắn trông hết sức mệt mỏi, một thứ cảm kích dâng lên trong lòng nàng - nàng yêu nam nhân này.

Tình yêu chân thực.

- Nhưng hắn có yêu nàng chăng?

Nàng muốn, nàng muốn hỏi hắn, nàng trước đây đâu phải là nữ nhân ngọc ngà thế này, ai lại đi hỏi thứ ngu ngơ ấy. Nhưng ngay thời khắc này, nàng muốn hỏi hắn.

Nhưng hắn đã ngủ rồi.

Nàng quan sát tư thế ngủ của hắn, chân mày còn nhăn lại, khóe miệng vương nét cười gượng, khóe môi nàng cũng đọng một nụ cười nhẹ nhẹ, trong lòng dường như vừa vui sướng vừa hỗn loạn.

Thật sự hỗn loạn.

2. Oán tằng hội *

Những ngày sau, bọn họ khoái hoạt như thần tiên.

Không ai làm phiền họ, cũng không ai chú ý đến họ. Bọn họ là một đôi chim duy nhất còn nép mình trong hốc đá giữa cơn đại loạn. Tất cả người trong cung hầu phủ đều bay tán loạn như bầy chim kinh hãi, chỉ có nàng và hắn, tựa đôi én biển hạnh phúc trong tổ đang chải chuốt lông cánh cho nhau, trao nhau hơi ấm giữa cơn gió bão.

Tô Giáng Thần đã quên hẳn thế giới bên ngoài.

Nàng cuối cùng trong cuộc sống này cũng có được mấy ngày hạnh phúc của riêng mình.

Nhưng nàng cũng vô phương nắm chặt lấy nó, càng ngày nàng càng hay thấy Tiểu Tái trầm tư, bơ thờ dẫu hắn chưa từng nói với nàng điều gì. Nàng chỉ cần được nắm lấy tay hắn thôi, chỉ cần có hắn ở đây thôi là thế giới của nàng đã trọn vẹn rồi. Nhưng, hắn có ở bên nàng không?

Hiện tại bên nàng, liệu có nghĩa là sau này mãi mãi như vậy chăng?

Một đêm, nàng và hắn trần truồng ôm nhau.

Thân thể của Tiểu Tái bên nàng như là một phần thân thể bên ngoài của nàng. Nàng - nắm ngón tay lướt qua chiếc bụng phẳng mát lạnh; hắn - đôi lông mày cả đời như cặp cánh võ.

Nàng thích hồi quá khứ của Tiểu Tái nhưng chỉ nhận được một câu trả lời ảm đạm: "Từ nhỏ nhà ta đã bị cừu nhân giết sạch."

Tô Giáng Thần sầu não, không muốn hồi quá khứ tanh máu của hắn nữa, không hồi nữa, không đề cập nữa. Nàng chỉ muốn Tiểu Tái, Tiểu Tái của hiện tại thôi.

Nhưng dần dần nàng cũng không nắm bắt được tâm sự của Tiểu Tái - hắn rốt cuộc có yêu nàng không? Có lúc, nàng thấy đúng là yêu, niềm ôn nhu trong gối chăn hoan lạc, tiếng thầm thì trên chăn ấm êm, đều không phải giả; hắn còn là xử nam, nàng thì không, chuyện này cũng không thể giả trá được; nhưng tại sao, có lúc sáng sớm tỉnh giấc bên cạnh nàng lại trống không, nàng đứng dậy nhìn thấy bóng người gầy guộc rần rần chắc đã y phục chỉnh tề giữa sân, lúc đó nàng thấy hắn sao mà xa xôi, diệu vợi đến thế? Dường như hắn mang rất nhiều quá khứ, có rất nhiều việc phải làm. Hắn không phải là nàng, cái hắn muốn không phải chỉ là hiện tại.

Vì thế tranh cãi nổ ra, tuy nhiên phần lớn là do nàng gây nên, cũng phần lớn do nàng kết thúc, Tô Giáng Thần mười lần đến chín đều nhường nhịn Tiểu Tái.

Những người yêu nhau hồi, sao vẫn mãi ràng buộc với oán hận, với ghét bỏ, với tương hội như vậy thế.

3. Ái biệt ly **

Tin tức ấy không nên truyền tới.

Vĩnh viễn không nên truyền tới!

Cũng hi vọng nó vĩnh viễn không được truyền tới - "Sơn trung tử sĩ, tử sĩ tam thập", họ muốn phát động một cuộc tấn công quan trọng nhất, mãnh liệt nhất từ trước tới nay.

Khi nghe thấy tin này, Cát Tiểu Tái từ bên mình Tô Giáng Thần đứng bật dậy.

Phản ứng của hắn kỳ lạ, sắc mặt tràn ngập vẻ thống khổ.

Tô Giáng Thần nhìn vào mắt nam nhân này, tại sao hắn lại thống khổ? Nam nhân này do nàng nhào nặn nên, nhưng tại sao trong chớp mắt trên người hắn lại có bao nhiêu chuyện mà nàng nhìn không thấu?

Cát Tiểu Tái đau khổ khẽ nói: "Đây là cuộc tấn công tự sát."

Tô Giáng Thần là nữ nhân thông minh, tình ái chỉ có thể khiến nàng mê đắm chốc lát thôi - tin này do tiểu thiếp của Lệnh Hồ Vu báo cho nàng biết, nàng hiểu rằng đến nàng còn biết thì Chu công hầu sao có thể không biết chứ.

Nếu như Chu công hầu đã biết thì...

Ba mươi tử sĩ lại không biết - trong chốn giang hồ, hai bên quyết đấu, hai chữ "không biết" có nghĩa gì?

- Chết!

Tô Giáng Thần khẽ thở ra một hơi, nghĩ thầm: "Chết."

Tuy nàng là người trong Chu công phủ, nhưng nàng lại ngằm nghiêng về phía ba mươi tử sĩ kia, sự dũng cảm khốc liệt, cương nghị quyết đoán của họ khiến nàng động tâm.

Dẫu họ từng muốn giết nàng, nhưng nhờ họ gây ra sự náo động này mà nàng có được một cơ hội dành cho ái tình, có cơ hội để biến thành nữ nhân cho chính mình. Nàng nhìn Cát Tiểu Tái, nhưng sao hắn lại có thể xúc động đến thế - trong một thoáng, nàng hiểu ra được nhiều điều. Hiểu tại sao cái đêm kích tình cháy bỏng ấy nàng cũng không làm tan chảy được sự lạnh giá trên thân thể hắn, và còn cái gai nhọn ẩn dấu trong tâm hắn mà hắn chưa từng nói ra với nàng.

Hắn nói từ nhỏ toàn gia đã bị giết sạch. Lúc trước Tô Giáng Thần đang chìm đắm trong bể ái, không nghĩ ngợi gì, nhưng hiện tại nàng chợt tỉnh táo suy ngẫm: như thế, là ai đã tiêu diệt cả nhà hắn?

Đừng nói với thiếp vì Chu công hầu, đừng nói với thiếp chàng ở bên thiếp không phải vì tình yêu mà chỉ để làm một thích khách ẩn tàng! Mạch máu nơi mắt trái Tô Giáng Thần không hiểu sao giật lên khe khẽ, máu được dồn xuống làn môi thắm, càng làm tích tụ thêm sắc đỏ tươi - đời này thiếp đã vào lầm Chu môn, đừng nói rằng thiếp cũng yêu lầm nữa, bởi chàng đến với thiếp vì mối hận với người đó, đừng!

Nàng dụng sức cắn vào môi, như muốn cắn chặt chút lòng hoài nghi, chút thất vọng đó, nhưng nàng không thể nói ra.

Bất kể thế nào - nàng đã yêu hắn, nàng tự nhủ như vậy, chỉ điểm này thôi là đã đủ rồi. Dẫu răng trắng nhạt, điểm lên sắc hồng điểm lệ thê lương - Ngu Cơ tự vẫn trong doanh trại quân Sở, đối mặt với ánh trắng bàng bạc, doanh trại trống không chỉ còn Bá vương thất thế, quân Hán trùng vây, lúc một kiếm vung lên phải chăng cũng điểm lệ thê lương như thế này?

"Tin tức chính xác. Vào giờ Ngọ hai khắc ngày mai, từ cửa tây bắc tiến vào, xâm nhập Thiên Hộ môn, tấn công Bách Trượng sảnh, đó là kế hoạch của họ. Nghe nói ba mươi tử sĩ chỉ còn lại mười bảy, họ sẽ toàn lực công kích."

Nàng hiểu rõ tại sao mình lại nói kỹ càng đến thế. Tiểu Tái, nếu chàng đúng là như vậy, nhất định chàng muốn nghe thật rõ.

Đêm đó, họ yêu nhau nồng cháy, cùng nhau tiến vào chỗ thật sâu thật sâu.

Khi họ tỉnh lại thì đã canh hai. Tô Giáng Thần mở to đôi mắt tỉnh táo ngằm nhìn Tiểu Tái đang trầm ngâm không nói, nàng bảo: "Chàng đi đi."

Cát Tiểu Tái ngậy ra.

Tô Giáng Thần cười khổ, không cần thiết phải nói toạc hết những chuyện nàng đã khám phá được. Nàng cúi đầu, trầm giọng nói: "Trận chiến ngày mai Chu công hầu nhất định sẽ thắng. Thời hạn kiêng kỵ ba tháng của lão ngày mai sẽ kết thúc, ngày mai có thể lão sẽ tới."

"Chàng còn trẻ, lão có thể nhìn ra thân thể thật của chàng, lão có thể biết được một vài chuyện. Chàng không rõ tính khí của lão thế nào đâu, thiếp - không thể hại chàng."

Cát Tiểu Tái vẫn cứ cắn môi, môi lạnh khô trắng bệch bị cắn ứa ra một vệt đỏ hồng. Hắn không nói gì, nếu như cần nói, bọn họ chẳng phải đều có rất nhiều chuyện phải nói sao?

Nguyệt song đường lá xác xơ,

Chút duyên đượm ấy bây giờ nước xuôi.

Tô Giáng Thần bước xuống giường, nàng đi giày cho Cát Tiểu Tái. Bàn chân hắn gầy thật, gầy guộc như lần đầu tiên đi sâu vào nàng làm nàng đau đớn vậy.

Nàng nắm lấy ngón chân hắn, thực lòng không muốn buông ra.

Đôi giày này là nàng giặt cho hắn, nàng tình nguyện giặt cho hắn suốt đời suốt kiếp này. Nhưng... Phật nói: ái biệt ly - tình ái và ly biệt nối liền nhau. Mang giày cho hắn xong, nàng nói: "Đi đi."

Cát Tiểu Tái đứng dậy, hắn mím chặt môi, mím thành một vế cô ngạo. Tô Giáng Thần tiễn hắn ra tận cửa, Lê Hoa biệt viện không còn là Lê Hoa Viện như xưa nữa, sân viện đầy bóng cây gãy vụn. Khi Cát Tiểu Tái sắp bước ra khỏi cửa, Tô Giáng Thần chợt nói: "Ôm thiếp đi."

Cát Tiểu Tái quay người lại, dùng một sức nóng chưa từng thấy ôm chặt lấy nàng, hai cánh tay xiết lại khiến nàng muốn nghẹt thở, nhưng nàng thực sự thấy thích. Nàng nói: "Thiếp còn có một thỉnh cầu cuối cùng."

Cát Tiểu Tái nói nhẹ bên tai nàng: "Gì vậy?"

"Gọi thiếp là Nhược Nghiên lần nữa."

Tô Giáng Thần nói như mê mộng, "Nhược Nghiên, Nhược Nghiên", nàng muốn dùng tiếng kêu gọi của tình nhân để chiêu hồn cho chính mình, chiêu hồn bé gái mười ba tuổi luôn trốn nơi đáy lòng nàng mà khóc nức nở, chỉ cần một tiếng đó thôi, linh hồn của nàng cuối cùng cũng có thể bay thoát khỏi cánh cửa Chu công phủ vẫn hằng giam chặt lấy nàng, để bay về chốn thanh thoát, bay về hướng trường cửu, bay về nơi vĩnh hằng.

Nàng khe khẽ mân mê cúc áo của Cát Tiểu Tái: "Gọi thiếp là Nhược Nghiên đi."

Cát Tiểu Tái gọi: "Nhược Nghiên...", tiếng thanh thoát như làn gió nhẹ, hai chữ ấy từ miệng hắn rơi xuống, rơi xuống đất như thể từ đó hoa thấm mọc lên.

Nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, mơ vỡ mộng tan.

Sau đó, hắn đi mất.

Tô Giáng Thần dòng lệ rơi rơi - hắn chính là người trong ba mươi tử sĩ!

4. Điều thảm liệt nhất từng thấy

Trận này Chu công hầu thắng thật dễ dàng, mọi chuyện nằm trong tính toán của lão: giờ Ngọ hai khắc, cổng phía tây.

Nhưng trận này lão thắng cũng không dễ dàng gì, gần như thảm liệt, phe địch mười bảy người tổng công kích từ cổng phía Tây.

Chu công hầu phủ được bố trí đủ để đương đầu, nhưng đầu chí của thích khách quá thịnh, không gì bẻ gãy được.

Từ cổng phía tây tới Thùy Hoa môn, vệ sĩ Chu công phủ chết mười một người, địch nhân chết hai; từ Thùy Hoa môn tới Thiên Hộ môn, vệ sĩ của Chu công hầu chết hai mươi ba người, bao gồm cả hai nhất đẳng thị vệ, nhưng địch nhân cũng gãy mất chín tên.

Những địch nhân còn lại vẫn đủ sức từ Thiên Hộ môn đánh thẳng vào Bách Trượng sảnh! Khi vào được Bách Trượng sảnh, bọn họ người nào cũng toàn thân đầm máu, và chỉ còn lại bảy.

Nhưng, đầu mục do thám Lệnh Hồ Vu cũng bị bọn họ chém đứt một cánh tay, thiết kỵ hộ vệ vừa chết vừa bị thương mất mười bảy người! Khi bảy người này giáp mặt được Chu công hầu thì lão đang ở nơi thâm sâu nhất bên trong Bách Trượng sảnh, lão điều khiển một hàng rào sắt chặn kín đường lui của bảy người. Lão còn một hệ thống rào sắt nữa có thể giam giữ họ lại nhưng lão không dùng. Lão rút thanh Công Hầu kiếm ra - bọn Tam Thập Tử Sĩ này si nhục lão quá lắm rồi! Mười chín năm nay, không kẻ nào dám làm chuyện này. Lão nhất định phải chém giết, phải tự tay mình chém giết bọn chúng, chỉ có thể Chu công phủ mới lại khôi phục được cái uy danh nặng tựa ngàn cân, ổn như Thái Sơn để đàn áp hết lũ oan hồn ác quỷ đang hiện về.

Lão và Uất Trì Bối xuất thủ cùng lúc.

Chu công hầu không hổ là cao thủ, kiếm của công hầu lấy dũng khí làm mũi, lấy bá đạo làm lưỡi, lấy tung hoành làm thế, lấy tàn bạo làm lửa. Uất Trì Bối cũng là cao thủ, chiêu gã xuất thủ chính là Uất Trì Tam Thiên, Uất Trì Tam Thiên chính là ám khí tam thiên, hàng ngàn ám khí như hàng ngàn hạt mưa bay tới.

Bảy người này đã mệt mỏi tới cùng cực, nhưng trận chiến này cũng là trận thảm liệt tới cùng cực, hễ ra tay là sát chiêu, sát chiêu không hề nương tay. Công Hầu kiếm loáng lên, nhằm ngay miệng một thích khách mà đâm vào, thích khách tránh né không kịp, để kiếm xuyên hàm, nhưng y ngậm miệng, lấy răng cắn chặt lấy thân kiếm, cố sống cố chết cắn chặt thân kiếm, chết rồi vẫn cắn giữ thanh kiếm. Chu công hầu ngạc nhiên, bừng giận, dùng cả tử thi đẩy lui lưu tinh trụ của một thích khách khác, sau đó lão hét lên một tiếng, kiếm xé dọc một bên đầu tử thi đó mới phá thoát ra ngoài. Lưu tinh song trụ bị lão hất đi lại bắn ngược trở lại, kẻ sử chùy bị chính song trụ của mình đập trúng ngực, tuy nhiên gã cũng nắm lấy cơ hội bắn ra hai ngọn Thái Bạch Thích.

Hai ngọn Thái Bạch Thích, một ngọn sai đường, một ngọn bắn trúng vành tai Chu công hầu. Chu công hầu vừa cười rộ vừa giết chết y.

Kẻ thứ ba lấy thân mình làm lá chắn ôm chặt lấy kiếm của Chu công hầu, sau khi ôm cứng được, thân hình y lập tức nổ tung. Sức nổ mãnh liệt vô cùng, Chu công hầu chỉ còn cách ném kiếm. Kẻ thứ tư thừa thế dùng Đại Lực Ứng Trảo Công chộp vào đầu lão - đây là chiêu mà bọn họ đã tính toán kỹ, hi sinh ba mạng người để đổi lấy cơ hội đánh một đòn sau cùng.

Đáng tiếc rằng Chu công hầu tránh thoát được trong đường tơ kẽ tóc, nhưng trảo vừa tóm trúng chiếc mũ kim quán trên đầu lão. Y bật lên cười lớn.

Bọn họ bốn người vây công Chu công hầu, ba đã hi sinh, vậy mà y cuối cùng, cuối cùng chỉ kéo xuống được một mảnh kim quán của người mà bọn họ thống hận.

Y hiểu rằng bọn họ không may mắn, nhét cái kim quán đó vào đầy miệng dùng răng cắn, thế vẫn chưa đủ tiết hận, liền lấy chân đạp cho nát vụn. Y vẫn chưa hết hận, lớn tiếng thóa mạ, tiếng thóa mạ vẫn còn chưa dứt, một trảo của Chu công hầu đã moi lấy trái tim y.

Vây công Uất Trì Bối là ba người còn lại, một kẻ đầu tiên chịu ám khí của gã bắn chết để yểm hộ hai đồng đảng. Người thứ hai trong chớp mắt cũng bị thương ngã xuống. Kẻ thứ ba cùng gã đấu nội lực, tứ chưởng tiếp nhau, nội lực Uất Trì Bối như Trường Giang Đại Hà cuộn cuộn tuôn ra, người đó tức thì như cung giương hết cỡ.

Nhưng đúng lúc đấy, một đám huyết hoa từ ngực thích khách đang đấu nội lực với Uất Trì Bối nổ tung ra, chính là tên bị thương ngã dưới đất đó phóng ra chiếc Huyết Hồng Bông từ phía sau thân người đang đấu nội lực.

Đối thủ che mất tầm nhìn của Uất Trì Bối, khi gã muốn tránh thì đã không kịp rồi. Chiếc Huyết Hồng Bông đó xuyên qua thân thể tên thích khách đồng bọn, phát nổ ngay trước mặt Uất Trì Bối. Uất Trì Bối hành tẩu giang hồ, cả đời này chưa từng được thấy chiêu thuật ác độc đến thế. Thích khách tưởng chừng như ngọn đèn cạn dầu đó vận khởi sức lực toàn thân thúc đẩy ám khí xuyên qua thân thể mình bắn tới Uất Trì Bối. Uất Trì Bối kinh hãi, lùi bước, dĩ nhiên là không kịp, nếu như không có Chu công hầu kịp thời nhanh chóng tới túm lấy gã, gã đã không chỉ mất một bên mắt.

Mà là cả khuôn mặt.

Chỉ còn một thích khách vẫn đang hấp hối trên mặt đất. Y nhìn Chu công hầu bằng ánh mắt oán độc: "Người thắng rồi."

"Nhưng trên trời dưới đất, người vẫn chưa thoát khỏi lời trù yểm cuối cùng của chúng ta đâu. Tam thập tử sĩ đã chết nhưng còn một mũi gai, một mũi gai cuối cùng sẽ đâm trúng người."

"Người nhất định sẽ bị diệt môn!"

Lời vừa dứt, y cắn lưỡi tự tận, nhưng hai chữ "Diệt môn" xuyên ra khỏi Bách Trượng sảnh, thẳng tới Thiên Hộ môn, vang vọng khắp toàn Chu công phủ: diệt môn, diệt môn, diệt môn...

* Oán tăng hội: Ghét nhau mà phải ở gần nhau.

** Ái biệt ly: Yêu nhau mà phải chia xa.

6. Mũi Gai Cuối Cùng

1. Cẩm Nghiệp tự

Tô Giáng Thần đang dâng hương ở Cẩm Nghiệp tự.

Lúc này ba tháng đã trôi qua.

Sau khi chiến thắng, Chu công hầu cực kỳ hưng phấn. Lão cuối cùng đã quét sạch được tam thập tử sĩ. Tuy lão đã mất đi thính lực một bên tai; tả tướng Uất Trì Bải một bên mặt bị nổ banh, nói năng khó khăn, công lực mất đi phần lớn; hữu vệ đầu mục do thám Lệnh Hồ Vu cũng bị chém đứt một cánh tay, thân hình tàn phế; nhưng lão vẫn cảm thấy: xứng đáng!

Lão treo thi thể của tam thập tử sĩ để răn chúng, điều đáng tiếc là, tất cả trước sau như một đều không có mặt mũi, đến cả mười bảy tên sau cùng chết thì mặt mũi lập tức rửa nát chẳng biết được chúng đã dùng loại thuốc gì.

Nhưng dẫu có nói sao đi nữa, Chu công hầu vẫn thắng.

Chu công hầu hôm đó cười lớn bước ra khỏi Bách Trượng sảnh. Nơi lão đến đầu tiên chính là Lê Hoa Viện.

Tà huy ngã mái Lê Hoa, lơ thơ ao liễu nhạt nhòa cảnh hôm. Đây mới đúng là khí tượng của Hầu phủ.

Huống chi trong đó còn có một người mà lão có thể khoa trương với người đời là nữ nhân của bậc đế vương: Tô Giáng Thần.

Lão bảo Tô Giáng Thần chuẩn bị một bồn nước nóng thật lớn. Lão cần phải tẩy rửa hết máu tanh, xui xẻo và mệt nhọc trong ba tháng qua.

Tô Giáng Thần là nữ nhân tinh tế, trên mặt nước còn rải bập bênh những cánh hoa đình hương.

Chu công hầu tắm rửa rất cẩn thận. Lão thật đặc ý! Đặc ý vì có thể hưởng thụ mọi vẻ vinh hoa như trước. Phú quý vẫn là phú quý ngang trời, còn xương trắng, chỉ đáng để vùi dưới đất sâu.

Chu công hầu nắm chặt ngón tay, xương trắng, xương trắng... đừng hồng lên tiếng, đừng hồng phơi lộ, cũng đừng hồng than thở.

Đêm ấy, Chu công hầu ăn mừng chiến thắng của lão trên thân thể Tô Giáng Thần. Lão phải tự thưởng cho mình chút gì đó chứ, trong cuộc chiến này, lão đã hành động quá xuất sắc mà, chẳng phải thế sao!

Tô Giáng Thần đáp ứng Chu công hầu như một khúc gỗ, nhưng cẩn thận không để lão phát hiện. Trong vòng ba tháng, nàng mới có cơ hội cự mình ra khỏi sự dày vò của lão. Nàng xin phép được vắng nhà, đi đến Cẩm Nghiệp Tự, muốn tiêu trừ đi nghiệp chướng. Chu công hầu hằng đêm thấy nàng ôn nhu chiều chuộng tựa nước, nào biết rằng nàng đã ba tháng tròn không ngủ? Đến giờ nàng vẫn không biết, cũng không dám nghe ngóng, trong ba mươi tử sĩ cuối cùng, có Tiểu Tái hay không.

Bọn họ đều không có diện mạo, nhưng có ai có thân hình giống Tiểu Tái chẳng?

Có hay chẳng?

Trong đêm sâu, hai mắt nàng mở to tỉnh táo, tai nghe tiếng thở dài u oán trong cũi không trung mông lung xa xăm.

2. Tiểu Trá

Khói hương Cẩm Nghiệp tự cuộn vòng lan tỏa.

Tô Giáng Thần hàng mi rủ dài, tay chấp trước ngực.

Nàng bảo tất cả tránh ra nơi khác.

Chỉ lưu lại nàng, cùng với tâm sự vẫn nặng trĩu.

Khi Tiểu Tái nói hần từ nhỏ toàn gia đã bị cừu nhân giết sạch, nàng liền ngầm hiểu hần là ai rồi.

Nhưng nàng thà không biết còn hơn. Vậy, hần tiếp cận nàng, rốt cuộc là nhằm mục đích gì? Chỉ để lợi dụng và báo thù chăng?

Hần, đã từng yêu nàng một chút mong manh nào chưa? Sợ rằng mong manh như một sợi tơ cũng chẳng được.

Điểm này rất quan trọng với nàng.

Nhưng nàng, đã vĩnh viễn không còn cơ hội hỏi nữa.

Tô Giáng Thần quỳ trên bồ đoàn, nước mắt nhỏ xuống mặt đất, "Tĩnh" một tiếng rơi xuống, vỡ vụn.

Bên cạnh nàng một bóng người đang từ từ dài ra, càng lúc càng dài, nhưng không nghe thấy tiếng bước chân.

Tô Giáng Thần hoảng hốt đứng thẳng người lên. Nơi đây là gia miếu, lẽ ra không ai có thể tiến vào, nàng đã ra lệnh không cho bất kỳ ai tiến vào.

Sau đó nàng liền nghe thấy một làn hơi quen thuộc.

Trong lòng nàng bỗng nhiên an định. Không thể. Không thể nào. Nàng lắc lắc đầu. Trong thoáng chốc, tim nàng thậm chí ngưng đập.

Là hần, không thể nào, nhưng là hần, chính là hần!

Nàng quay đầu lại. Trong làn bụi tung bay tràn ngập điện thờ, nàng nhìn thấy hần.

Hần mặc bạch y, chấp chờn như trong mộng. Nàng khẽ nói: "Tiểu Tái."

Trên mặt Tiểu Tái tựa như thêm nhiều nếp nhăn, thanh tĩnh khổ não. Trông thấy vậy, Tô Nhược Nghiên như ăn phải một miếng tâm sen, vị đắng thanh khổ lan thẳng tới tim nàng.

"Tiểu Tái", Tô Nhược Nghiên lại bật thêm một tiếng. Trước mặt hần, nàng vĩnh viễn không phải là Tô Giáng Thần, mà là Nhược Nghiên, -

- Nhược Nghiên.

Cát Tiểu Tái không nói gì, chỉ quỳ dưới đất, lạy nàng một lạy.

Tô Giáng Thần ngậy người ra.

Sau đó hần khẽ hỏi: "Hôm đó, lão đã vào phòng nàng phải không?"

Tô Giáng Thần trong lòng lạnh buốt, tại sao hần lại hỏi câu này. Nàng khổ sở đáp: "Phải."

Tiểu Tái rất khó khăn mới mở miệng nói tiếp: "Vậy lão - sau ba tháng có phải rất cuồng bạo không?"

Trong miệng Tô Giáng Thần đắng ngắt - tại sao hần chỉ hỏi nàng chuyện này, không hỏi tình yêu, nỗi lo sợ và lòng quan hoài của nàng, nhưng nàng vẫn buột miệng nói: "Phải."

Cát Tiểu Tái khẽ thở dài, sau đó đột nhiên quỳ phục xuống trước mặt nàng, nói: "Nghiên tử, ta, ta thực sự xin lỗi nàng..."

Chỉ nghe hắn nói: "Nhưng ta phải chịu hoàn toàn trách nhiệm mọi chuyện ta đã làm. Nghiên tử, ta xin nàng, nàng tạm thời hãy ở lại Cẩm Nghiệp tự đừng quay về. Trong một tháng chờ quay về Chu công phủ, nhất định chờ quay về."

Sau đó hắn móc ra một cái túi chứa hơn ba mươi hoàn thuốc. Hắn nói: "Một ngày uống một viên. Nhớ rằng, một ngày nhất định phải uống một viên."

Tô Giáng Thần khe khẽ gật đầu, hắn nói nàng nhất định nghe theo, nhưng - tại sao?

Cát Tiểu Trái đứng dậy. Hắn bước lùi từng bước từng bước, đã chậm chậm lùi tới cửa, một thân áo trắng không hiểu làm sao khiến cho Tô Giáng Thần cảm khái bi thương. Chỉ nghe hắn nói: "Nhớ rằng một ngày một viên. Ta còn một việc phải làm xong mới quay về đón nàng được. Khi đó đời này kiếp này, nguyện làm chim liền cánh, cây liền cành."

3. Quyết đấu

Tin tức về cuộc chiến ấy lan truyền khắp giang hồ.

Nhiều ngày sau, Tô Giáng Thần mới biết được rằng: Cát Tiểu Trái * khiêu chiến Chu công hầu!

Một người một kiếm, một thân bạch y, hắn và Chu công hầu quyết chiến trong Chu công phủ. Cả hai bắt đầu ở đỉnh Cổ Ngoạn lâu, đánh thẳng tới nóc Đằng Vương các. Cát Tiểu Trái tuổi trẻ tràn đầy nhuệ khí, các vết thương của Chu công hầu đã hoàn toàn lành lặn, bách tính trong Nam Xương thành đều nghênh cổ quan sát.

Trận chiến này không giống với vụ thích sát trước kia, nghe nói, là vì một nữ nhân.

Người trẻ tuổi này nói, nếu hắn thắng sẽ mang một nữ nhân của phủ công hầu ra đi.

Nếu bại, hắn chết!

Bách tính Nam Xương thành vươn cổ nhìn lên, trận đánh đang diễn ra từ trên mái Chu công phủ. Cát Tiểu Trái thân thể nhẹ nhàng, trường kiếm sắc bén, nhưng rõ ràng không địch nổi. Tuy nhiên hắn nhờ vào ý chí, chiến đấu từ khi mặt trời mọc tới lúc mặt trời lặn. Cát Tiểu Trái thụ thương hơn chục chỗ, kiên cường khổ đấu tới tận nóc Đằng Vương các.

Không ít người trong lòng thầm la lên: Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!

Nhưng, trận quyết đấu vẫn tiếp tục.

Kết quả trận quyết đấu là: Cát Tiểu Trái bại.

Khi hắn tự biết mình đã trọng thương, liền tung mình nhảy xuống sông Dương Tử. Từ đó - không thấy nổi lên nữa.

Nhưng hắn bại thật quang minh lỗi lạc, ai nấy đều đoán xem xem nữ nhân hắn muốn là ai, là bậc khuynh quốc khuynh thành nào dẫn đến trận chiến không màng sống chết như thế? Ngay cả Chu công hầu cũng hoài nghi.

Nhưng mấy ngày sau, Chu công hầu không còn tâm tư đâu để hoài nghi nữa, người trong công phủ của lão liên tục chết bất đắc kỳ tử. Chỉ cần là người mà Chu công hầu từng tiếp xúc, không chỉ là nữ nhân, mà cả người mà những người đã tiếp xúc qua các nữ nhân đó nữa, bao gồm con cái của họ, bạn bè của con cái, từng người từng người một đều thảm tử mà không hiểu vì đâu.

Có người thầm nhủ: Báo ứng! - Dường như một lời nguyền rửa ác độc tràn tới, còn nhanh chóng hơn cả lần ám sát mới đây. Đây là bệnh dịch, không thể kháng cự. Uất Trì Bối cũng không thể kháng cự, ba ngày sau đó, gã cũng chẳng còn mạng sống. Trước khi chết gã chỉ khẽ than: "Bọn chúng cuối cùng đã luyện thành Tang Môn Thích."

Chu công hầu cầm cự được lâu nhất, nhưng vẫn là cái chết thảm khốc mười một ngày sau khi Tô Giáng Thần tới Cẩm Nghiệp tự.

Không ai biết nguyên nhân của những cái chết, rất nhiều người đều cho rằng, chúng xuất phát từ lời nguyện rửa cuối cùng của Tam Thập Tử Sĩ.

- Lời nguyện diệt môn.

Chu công phủ đã đổ sụp xuống như thế. Phủ đệ rất nhanh chóng trở thành hoang phế, trong một thoáng chốc, phần hoa tiêu tán, từng người từng người trong phủ chết như cỏ dại.

4. Mũi gai còn lại

Khi phong thư đó tới tay Tô Giáng Thần, đã một tháng lẻ ba ngày rồi

Phong thư này do một lão già đưa tới, trên bì thư viết rõ: "Trình Nhược Nghiên tỷ".

Nhìn nét chữ non nớt mà gọn ghẽ ấy, nước mắt nàng lại tuôn trào. Nàng rút bức thư bên trong ra, câu đầu tiên trên tờ giấy trắng viết - Nghiên tỷ: Cuộc chiến này, ta đã hiểu rằng sự không may chiếm quá nửa. Ta cũng không bắt buộc phải đánh trận này, bởi vì, "Thích" đã thành công. Nhưng vì nàng, ta không thể không chiến đấu, không thì ta chẳng thể nào đối mặt với chính mình...

Tô Giáng Thần xuôi lệ tuôn rơi, hai mắt mờ hồ. Rất lâu sau, nàng mới có thể đọc tiếp:... Ta không phải một trong ba mươi tử sĩ. Ta là thiếu chủ, bằng hữu, đồng thời cũng là một mũi gai của kế hoạch. Mười chín năm qua, ta gia nhập Đường Môn, tập nhẫn thuật, tu tập thiền lực đại định, nhưng thời gian có hạn, tuế nguyệt trôi thúc. Suốt đời này, ta có thể vĩnh viễn không chém chết Chu công hầu dưới kiếm. Nhưng, dẫu vậy, bọn ta cũng không thể để những bộ xương khô bị đè nghiền dưới Chu công phủ mãi mãi khóc than. Đó chính là tổ tiên, tỷ muội và huynh đệ của bọn ta. Ba mươi tử sĩ, không ai sợ chết, chỉ cầu sao chết cho đúng chỗ, có giá trị! Bọn ta đã nghiên cứu tường tận Chu công phủ, hiểu rằng dựa vào thực lực của mình, bất luận đầu độc, kiểm sát, thi trá, đều không có mấy may hi vọng báo thù, cuối cùng mới nghĩ ra kế hoạch - tên của kế hoạch là "Thích".

Thực ra, toàn bộ "Thích" khác đều là giả hết. "Thích" đích thực, nhẫn thuật đích thực, độc đích thực vĩnh viễn vô ảnh vô hình, khiến cho địch nhân không phát giác nó ở đâu, khi biết được thì nó đã thích trúng rồi. - Ta mới chính là "Thích" thực thụ. Bảy mũi gai, bảy thích khách đầu tiên chỉ để tạo sự chú ý và hãi sợ cho Chu công phủ, thích khách thứ tám của bọn ta nhắm vào nàng, chính là một kế hoạch công phu. Bọn ta vốn đã nghiên cứu nàng kỹ lưỡng. Bọn ta cần một nữ nhân Chu công hầu yêu thích, cần ta tiếp cận và bước vào trái tim người đó. "Thích" thứ tám hi sinh kèm theo cả ông ngoại của ta Cát lão gia vì "cứu" nàng, để cầu nàng cho ta vào phủ. Sau khi ta vào phủ, ta hiểu nữ nhân trong công hầu phủ cần gì, hiểu sự cô quạnh của nàng, ta chỉ cần cơ hội ấy. Bọn ta không có thời cơ nhưng bọn ta tạo ra thời cơ, dùng một nhân mạng để đổi lấy Nhất Khẩu Oán Độc, buộc Chu công hầu trong ba tháng không được động tới nàng. Theo sau là một loạt các hoạt động giết chóc liên hoàn, trong sự hỗn loạn đó, ta tiếp cận nàng.

Ta dùng độc được của Đường Môn, với bảy bí pháp của nhẫn thuật, cộng với thiền lực đại định luyện nên mũi gai của ta - nàng biết ta nói đến cái gì rồi đấy. Ta là xử nam, đêm đó khi mũi gai của ta đâm vào trong thân thể nàng, thực ra, ta đã xuất chiêu, độc này sẽ xuyên qua thân thể nàng truyền sang Chu công hầu, truyền tới mỗi cá nhân mà lão tiếp xúc. Đây chính là toàn bộ kế hoạch "Thích".

Ta rất hồ thẹn, nhưng sự tình là như vậy.

Sau này bọn ta cần phải an bài một trận đánh toàn lực để khiến Chu công hầu hao tổn nội lực. Lão ta thắng đẹp, sau khi đại thắng tất nhiên tìm đến nàng, nàng chính là vật truyền dẫn cho chất cực độc tên "Thích" này. Chỉ cần lão tìm đến nàng là lão chết chắc, đây là biện pháp duy nhất bọn ta giết lão. Thực ra, trước khi nàng gặp ta, bọn ta đã phát động rồi, nhưng cái đêm thành công ấy, cũng chính là đêm Chu công hầu tìm nàng. Đêm nàng bị khuất nhục chính là giờ khắc đốn hèn của ta.

Đêm đó khi nàng buộc ta ra đi, ta đã thấu hiểu tấm lòng chân thật của nàng. Nàng muốn ta tìm đến ba mươi tử sĩ, bảo họ không nên phát động cuộc tấn công tự sát khi người khác đã chuẩn bị sẵn sàng. Ta biết rằng mình đã thành công rồi, nói với họ rằng không cần phải tấn công nữa, nhưng họ điểm huyệt ngũ của

ta, nói rằng Chu công hầu chân khí thâm hậu, nội lực nếu không bị tổn thất nặng thì sợ rằng "Thích" cũng không thể khiến lão chắc chắn phải chết được. Bọn họ đã thành công, làm hao tổn chân khí của Chu công hầu. Vào cái đêm sau khi Chu công hầu thắng trận vui mừng quá độ, thực ra cũng là lúc lão trúng phải một đòn trí mạng nhất trong đời.

Nhược Nghiên, mọi sắp xếp này phải chăng đều hoàn toàn tốt đẹp - hay hoàn toàn âm độc hèn hạ ? Ta muốn cứ như thế mà mang nàng đi, đằng nào thì đại cừu đã báo, ta thực sự muốn trọn đời này kiếp này ở bên nàng. Nhưng như thế, ta không cách nào đối mặt với chính bản thân mình. Khi bắt đầu, nàng chỉ là con mồi của tên thợ săn là ta, nàng là nữ nhân của Chu công hầu, một nữ nhân với tên gọi Tô Giáng Thần.

Thế nhưng, ta đã yêu nàng, ngay từ lần đầu tiên cùng với nàng, không cách gì kháng cự nổi, Ta không dám nói với nàng, thậm chí không dám nói với chính bản thân rằng mình quan tâm tới nàng, bởi vì ta không thể đình chỉ lại kế hoạch được trù liệu từ mười năm. Mười năm ấy đã có không biết bao nhiêu người hi sinh tính mạng vì nó, nó liên quan tới ngàn vạn vong hồn dưới đất sâu cùng với chính nghĩa của ngàn vạn dân chúng đang sinh sống trên mặt đất. Nhưng, ta vẫn cảm thấy mình thật hèn hạ làm sao.

Từ khi nàng yêu cầu ta gọi nàng là "Nhược Nghiên", ta đã biết, đời này kiếp này, người ta phụ rẫy nhiều nhất chính là nàng. Đêm đó, Chu công hầu ăn mừng chiến thắng trong phòng nàng, ta ở bên ngoài phòng. Ta đã khắc một chữ "Thích" lên cánh tay mình để ta bình tĩnh lại

Tư tình và gia cừ, công phần và cô hận, ta nhất định phải tách bạch rõ ràng. Nhưng, ta không sao quên được những lần gặp gỡ hạnh phúc ấy, không quên được nàng từng yêu đương ta nồng ấm như thế mà phải bồi tiếp cái thân thể đáng ghét của lão ấy

Sau đó, bằng hữu của ta toàn bộ hi sinh trắng liệt. Trong ba tháng ấy, ta vùi đầu luyện thuốc, chính là những viên thuốc ta đưa cho nàng để giúp nàng trị độc. Lúc này, hắc nàng đã uống hết thuốc rồi, còn Chu công phủ, hắc đã gần như diệt môn rồi. Nhưng hiện tại, trước khi mọi chuyện phát sinh, ta phải chân chính quyết đấu một trận với Chu công hầu vì nàng - phải quyết đấu, quyết đấu vì nữ nhân ta thương yêu, chứ không phải để báo thù cho nỗi oán cừu khắc sâu nơi xương tủy. Ta muốn quang minh, thanh thản chiến đấu cùng lão. Nếu thắng, ta đưa nàng hiên ngang bước khỏi Chu công phủ, sau đó ta quỳ trước mặt nàng cầu xin tha thứ. Không thắng, ta vĩnh viễn chìm sâu dưới đáy Trường Giang.

Gia cừ đã trả, tư tình chưa tận, thiên trường địa cửu, hận này chẳng nguôi...

Nước mắt một lần nữa lại làm mờ đôi mắt Tô Nhược Nghiên. Trước mắt nàng lại hiện lên hình ảnh Tiểu Tái - Tiểu Tái trong sáng, Tiểu Tái dịu dàng, Tiểu Tái rắn rỏi, Tiểu Tái cô độc, sao lại như vậy? Bản thân nàng cũng không hiểu nơi tận đáy lòng mình là yêu hay hận.

Đột nhiên, nàng nghĩ tới thân thể trọng thương ngủ dài dưới đáy sông sâu, chẳng phải sẽ lạnh lắm sao? Chân hắc chẳng phải sẽ lại trần trụi chạm vào đám cát dưới đáy sông ư? Giày tuột rồi, cát phủ đầy lên những ngón chân hắc, nàng không cách nào đi giày cho hắc được nữa, không cách nào nắm lấy cổ chân gầy guộc như sóng dao ấy nữa - người con trai này, cả đời hắc, đã từng có được mấy ngày thực sự vui vẻ đây?

Tô Nhược Nghiên vuốt ve chiếc kéo cắt vải trên tay, nhưng cắt không nổi những sợi tơ lòng của nàng - nàng đâu có cần hắc phải chứng minh điều gì cơ chứ? Tại sao hắc phải kiêu hãnh đến thế? Nàng thực ra đâu có hận hắc, chỉ cần gần gũi hắc, chỉ cần có hắc thôi. Cái đoạn quá khứ đó, cái đoạn thời gian bên nhau đó, cũng như một mũi gai đã cắm sâu vào xương tủy nàng chẳng thể rút ra.

Tô Giáng Thần đau đớn mê man, ôi những mũi gai của cội nhân sinh, từng mũi từng mũi đâm sâu vào đáy lòng của người mà mình thương yêu nhất.

* Cát Tiểu Trái? : Trái có nghĩa là món nợ, Tiểu Trái là món nợ nhỏ, đây có lẽ là cách chơi chữ của tác giả.

Kết thúc truyện.

Cảm ơn bác Lưu và bác Vân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thích>